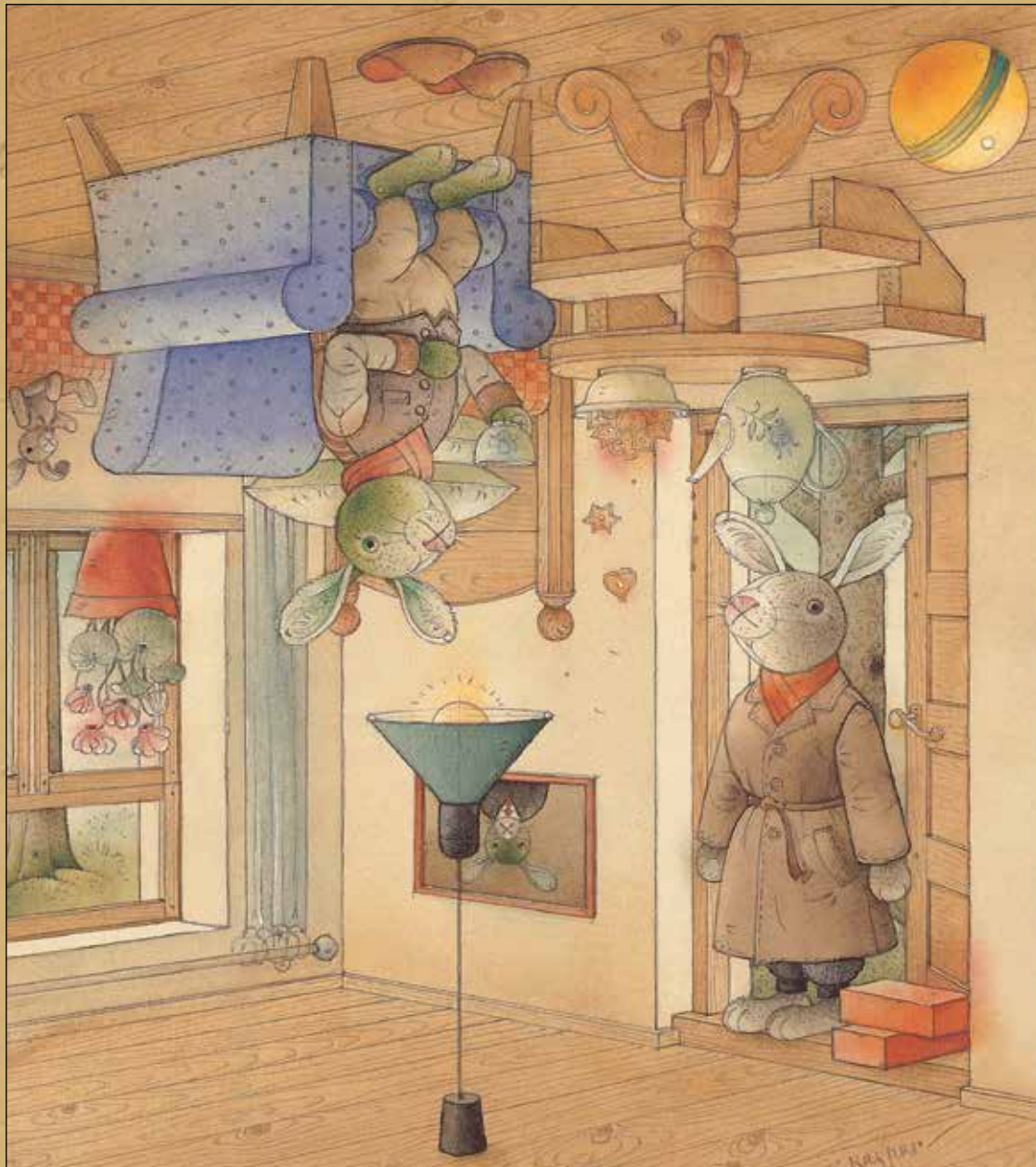

Kęstutis Kasparavičius

KRATKE ZGODBE

KRATKE ZGODBE

Kęstutis Kasparavičius
KRATKE ZGODBE

Prevedel Klemen Pisk
Uredila Katja Klopčič Lavrenčič
Lektorirala Metka Bartol

Tekst in ilustracije © Kęstutis Kasparavičius
Naslov izvornika Trumpos Istorios

Izdajatelj
KUD Sodobnost International, Ljubljana, 2018
sodobnost@guest.arnes.si
www.sodobnost.com

Tisk GRAFIS TRADE, d. o. o.
Ljubljana, 2018

Naklada 1000 izvodov

Prevod knjige je finančno podprl Litovski kulturni inštitut,
Lithuanian Culture Institute.

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.172-93-32

KASPARAVIČIUS, Kęstutis

Kratke zgodbe / [besedilo in ilustracije] Kęstutis Kasparavičius ; [prevedel
Klemen Pisk]. - Ljubljana : KUD Sodobnost International, 2018

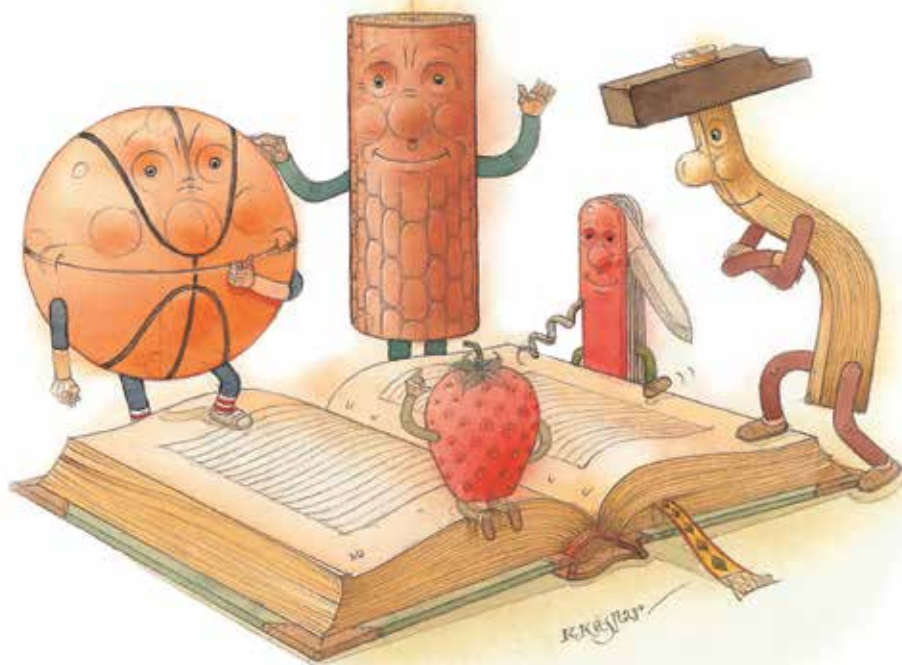
Prevod dela: Trumpos istorios

ISBN 978-961-7047-01-1

293827072

Kęstutis Kasparavičius

KRATKE ZGODBE

Prevedel Klemen Pisk

S

VSEBINA

UVOD	7
SKRIVNOSTNI GOST	8
ZMENEK	11
ZAJCA	13
AVTO	14
GOBE	17
STRAŠNA ZGODBA	19
PINGVINI	20
MARSOVCA	23
CVETLIČNA LONČKA	24
JAGODA	26
ČRNI DAN	29
KAČA	30
TELEVIZOR	33
LETEČA MAČKA	35
ŽIRAFI	36
TEKMOVANJE STOLOV	39
GORA	40

ČOLNIČA	_____	42
SLADOLEDI	_____	45
PELIKAN	_____	46
OGLEDALO	_____	49
SUŠILNIK	_____	50
LUČ	_____	52
PRESTE	_____	54
BLAZINA	_____	56
SVETILKA	_____	58
OBLAK	_____	61
STENSKA URA	_____	62
UPOR	_____	65
ŽEPNI NOŽEK	_____	67
GLASBENIKI	_____	69
DRVA	_____	70
KENGURUJKA	_____	72
PRAŠIČI	_____	75
OTOK	_____	76
MESEC	_____	79

UVOD

Nekega večera sem udobno sedel na zofi in bral knjigo *Trapaste zgodbe*. Še opazil nisem, da je okoli mene nastal nenavaden hrup. Čisto počasi in tiho se je z drugega konca sobe prikotalila košarkarska žoga, na hrbtu sem začutil lahen vetrič, ki ga je povzročil modri balonček, s stropa se je, tako da je raztegnila svoj kabel, spustila luč, iz kuhinje pa se je po prstih prikradel stol. Okrog mene se je zbiralo vse več bitij in stvari. In vsi so strmeli v knjigo. Tako nezadovoljni so bili, da so začeli celo godrnjati. Še huje – luč me je s svojimi tankimi prstki začela cukati za lase, nekaj precej majhnega me je, najbrž po pomoti, uščipnilo v nogo, stol pa je – čisto zanalašč! – pohodil moj čevelj.

“Zakaj v tej knjigi nič ne piše o nas?!” so se jezili navzoči. “Pes se pojavi kar petkrat, čeprav od njega ni kaj dosti! Od jutra do večera samo spi pod mizo ...”

Pes je prav to počel tudi v tistem trenutku in ni se menil za ta nepomembni, žalostni shod pri zofi.

“Le kaj bi lahko napisal o takšni drobni stvarci, kot si ti?” sem poskušal ugovarjati rdeči jagodi, ki se je skrivala za košarkarsko žogo.

“Če bi me pokusil, bi bil drugačnega mnenja,” je razburjeno odgovorila jagoda in še bolj zardela.

Zamislil sem se in kmalu spoznal, da se sploh ne motijo. Še tako majhne stvarce in včasih komaj opazna bitjeca so lahko prav tako pomembni kot njihovi veliki kolegi, ki so vsem na očeh. Poleg tega veliko stvari prebiva daleč proč od zidov našega doma, a si vseeno zaslužijo, da jih opišem.

Tako so nastale *Kratke zgodbe*. Če se boste vprašali, zakaj so te zgodbe kratke, ne pa trapaste, kot v prejšnji knjigi, je odgovor sila preprost: *Trapaste zgodbe* so bile zelo kratke, *Kratke zgodbe* pa so precej trapaste.

Kęstutis Kasparavičius,
Naša hiša, ul. Karačiūnų 7,
november 2003

SKRIVNOSTNI GOST

Nekega poznega večera, ko se mi je ravno posrečilo zaspati, je pri vratih pozvonilo. (Le kdo bi mogel priti ob takšnem hladnem, vetrovnem in deževnem večeru?) Pred vrati je stal majhen bel psiček.

“Bi se lahko za hipec prišel pogret?” je žalostno vprašal.

Videti je bil precej klavarno. Ves moker se je tresel od mraza, povsem je že odrevenel.

“Vstopi,” sem ga povabil naprej.

Psiček je vstopil, se otresel, kot je pri psih v takšnih primerih v navadi, in pri tem kajpada malce poškropil čisto, belo steno.

Pogrel sem mu juho in jo postavil predenj na mizo. Sedla sva in začela klepetati. Psiček je bil tako majhen, da s stola ni dosegel mize, zato sem na stol postavil še narobe obrnjen lonec.

“Kam si namenjen?” sem ga vprašal.

“K ljudem, morda mi bo kdo ponudil kakšno službo ...” je odgovoril pes.

“Kaj pa psi sploh znate?” sem se čudil.

“Jaz znam lajati, se ovijati okoli nog in dremati poleg gospodarjevih čevljev.

In kadar menjam dlako, z mene res čudovito sneži.”

“In potem je treba vse posesati s sesalnikom?” sem vprašal.

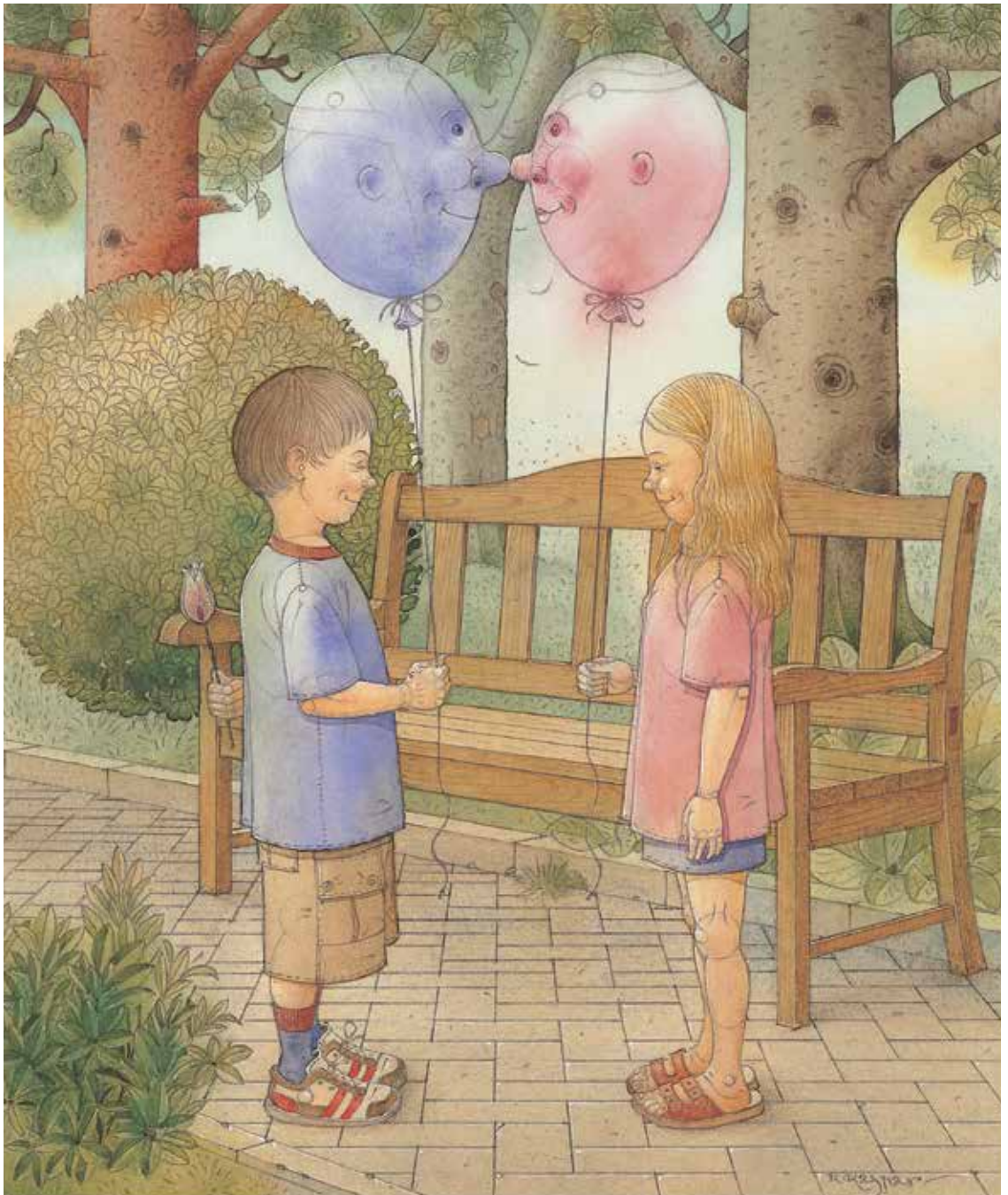
“Najbrž res,” je z zardelim gobčkom sramežljivo pokimal psiček.

Še dolgo sva se pogovarjala o tem in onem, nato pa je psiček pobral svojo skromno culo, se lepo zahvalil, mi zaželel lahko noč in odšel.

Ko sem se zjutraj prebudil, sem pomislil: ‘O, kako zanimive sanje sem imel danes ponoči! ...’ Toda glej – tla so bila vse do vrat zasnežena z belim puhom.

ZMENEK

Srečala sta se dva balončka – modri in rožnati. Pravzaprav sta se srečala deček in lepa deklica, ki sta v roki držala vsak svoj balonček.

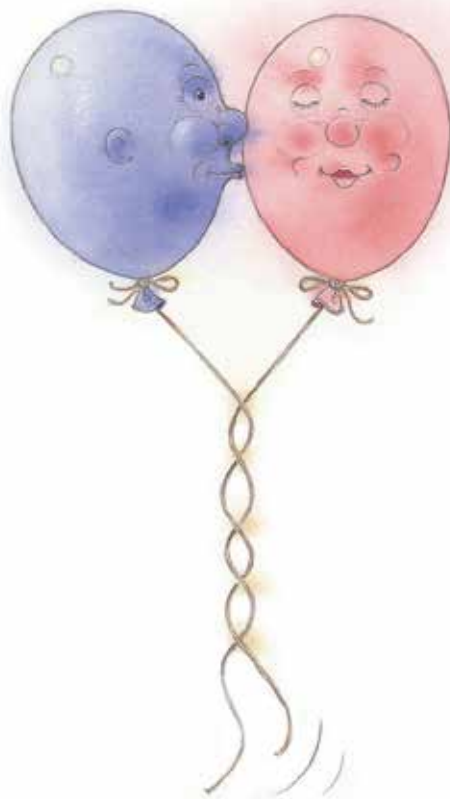
Spoznala sta se po telefonu in odšla na zmenek. Da bi se lažje prepoznala, sta se dogovorila, da bosta prišla vsak s svojim balončkom. Fantek z modrim, deklica z rožnatim. Srečala sta se v parku pri leseni klopi. Sprva sta bila zelo sramežljiva in si nista gledala v oči, temveč sta zrla v konice svojih čevljev. Za oba je bil to prvi zmenek.

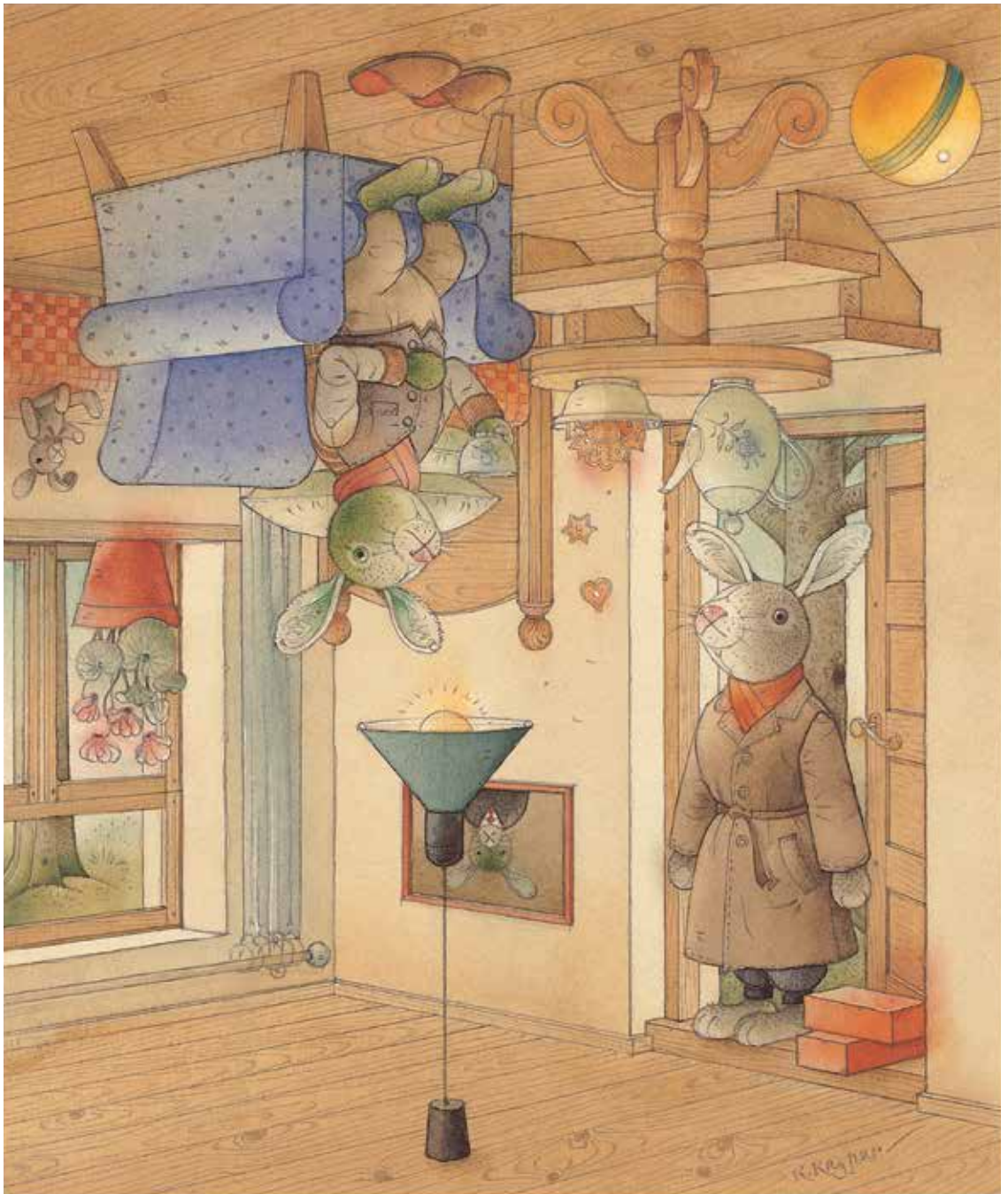
Balončka sta bila precej pogumnejša. Pozdravila sta se tako, da sta se podrgnila z noskoma. Potem sta začela živahno klepetati. Zelo sta si bila všeč. Modri je bil namreč deček, rožnati pa deklica – tako kot njuna gospodarja. Modri balonček je poskušal poljubiti rožnatega na lice. Toda poljubček je bil tako vroč, da sta se oba razpočila.

Deček in deklica sta se najprej zelo prestrašila, toda takoj za tem sta se že smejala. Sedla sta na klop in se začela živahno pogovarjati.

Zvečerilo se je, a sta še vedno sedela na klopi, nežno stiskajoč se drug k drugemu.

In glej, sploh se nista razpočila.

ZAJCA

Prišla je pomlad – čudovit čas za obiske. Sivi zajec se je odpravil obiskat svojega prijatelja, Zelenega zajca.

Zeleni zajec je bil malce čudaški. Živel je obrnjen na glavo – z nogami navzgor. V njegovi hišici je bilo vse postavljeno na glavo.

Mizica, stoli, postelja, garderobna omara in drugo pohištvo so stali na stropu. Vzorčasta preproga je bila nemara kar prilepljena na strop in še na misel ji ni prišlo, da bi padla z njega. Luč pa je visela na tleh.

Sivi zajec je stopil skozi vrata, pokukal navzgor in pozdravil. Zeleni zajec je sedel visoko na stropu za mizo in pil čaj. Takšno življenje mu je res ugajalo, toda ... imel je težavo. Zeleni zajec ni mogel oditi ven na sprehod, ker bi ga odneslo. Zunaj namreč ni stropa.

“Kako rad bi šel ven in se naužil pomladi ...” se je zasanjal Zeleni zajec. “Morda bi me lahko privezal na vrvico in se z mano kakor z balončkom sprehodil naokoli?”

“Imam drugačno rešitev,” je rekel Sivi zajec in mu pokazal dve opeki, ki ju je prinesel s seboj. “Priveži si ju na noge in se obrni, z nogami navzdol, z glavo navzgor.”

In tako sta se zajca tudi sprehajala – enkrat tako, drugič drugače.

AVTO

Nekega dne je naš rdeči Avto začel nesti jajca.

Že kak teden prej se je čudno obnašal. Iz dneva v dan je domov prinašal najrazličnejše vejice, mehke krpice in papirčke, ki so se zagozdili med njegova platišča. Pozneje smo opazili, da si je iz vsega tega začel spletati gnezdo.

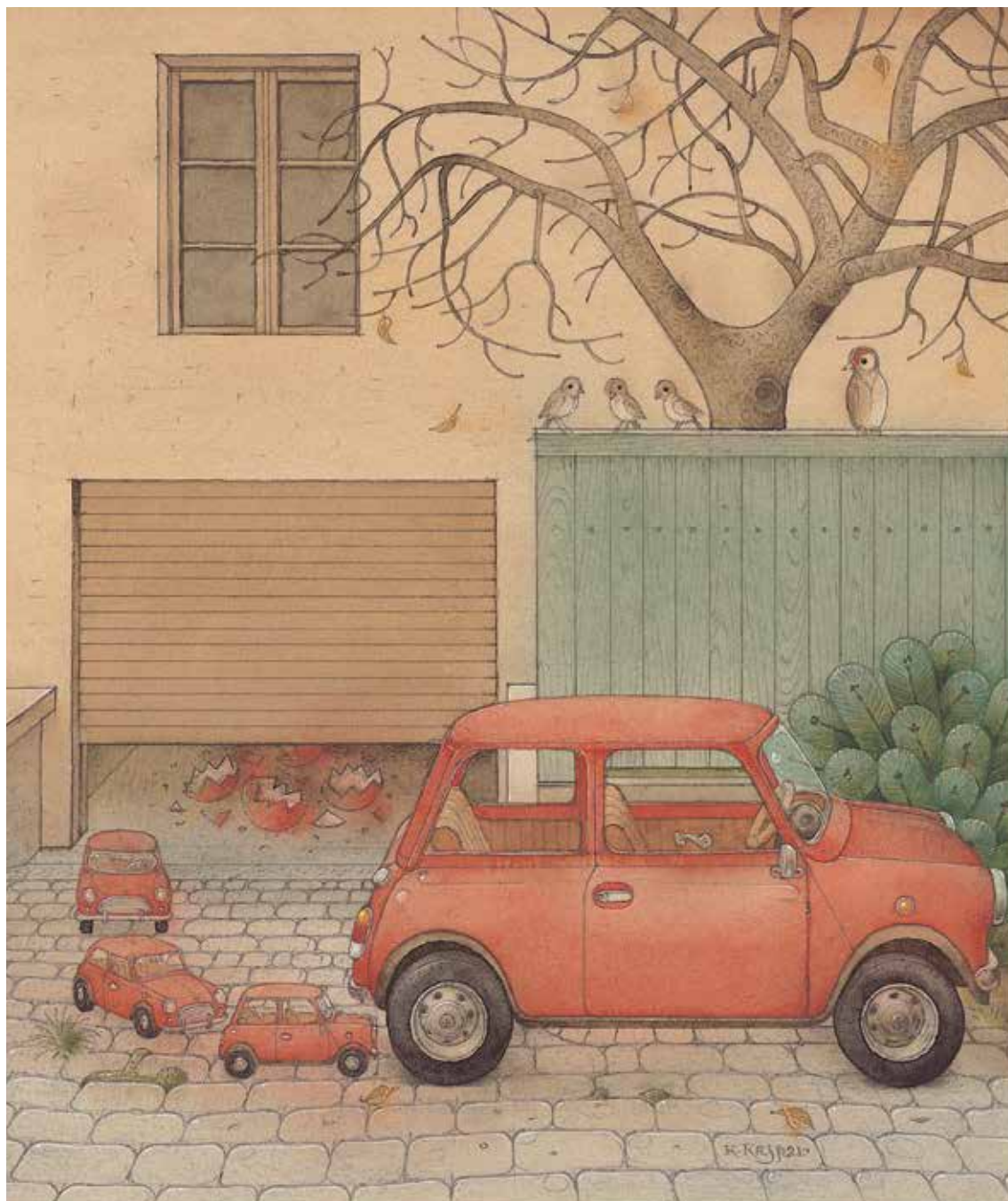
Nato nekega jutra sploh ni hotel zapeljati iz garaže. Prigovarjanja in prošnje niso zalegli.

Dobro uro pozneje je nenadoma začel veselo trobiti in vsi smo stekli pogledat, kaj neki se je zgodilo.

Naš avto je znesel tri lepa, rdeča jajca. Točno dva tedna je potrpežljivo ždel v gnezdu in jih valil – nikamor ni odpeljal in ni prosil za bencin.

Končno so jajca začela pokati – iz njih so se drug za drugim prikotalili trije ljubki rdeči avtomobilčki. In tedaj je naš Avto ponosno pripeljal iz garaže. Za njim pa, lepo v vrsti, še njegovi otročiči. In ko je odpeljal, so mu sledili. Kot račke mami raci.

GOBE

Bila je lepa jesen. Nekega dne je lilo kot iz škafa. Kadar dežuje, je zelo vlažno, to pa marsikoga moti. Toda gob zagotovo ne. Jutro po deževnem dnevu so začele kliti med dvema brezama in hrastom.

Sredi mahu se je nekaj zganilo in najprej je na plan sramežljivo pokukal rjav klobuk, nato pa še majhen okrogel obrazek. To je bil gobji oče. Previdno se je razgledal in tiho plosknil z rokami. Potem se je izpod mahu prikazala še mama s svojim prelestnim, zibajočim se trupom. Njen klobuček je bil malce manjši in malenkost svetlejši. Spogledala sta se, se objela in veselo pozdravila. Kakor da se že vse leto ne bi videla. Nato sta se obrnila drug proti drugemu in z resnim izrazom na obrazu počasi šepetala skrivnostne zakletve. Ko so jih slišale, so izpod mahu druga za drugo prilezle tri gobice – njuni otročki.

Gobe so se zelo veselile druga druge. Všeč jim je bila jesen. Lovile so padajoče rdeče in rumene drevesne liste, se prhale s kapljicami dežja, prijele so se za roke in plesale čudne gobje plesе, ko pa so se končno utrudile, so popadale v zelen mah, da bi si odpočile.

Gobe so se zelo bale gobarjev, ki so se v tolpah potikali po gozdu. Očitno si sploh niso želele, da bi jih kdor koli našel, odtrgal in vrigel v košaro, ki je spominjala na ječo z rešetkami. Kadar je katera od njih opazila gobarje, je tiho zažvižgala in vse gobe so se urno poskrile pod odpadle drevesne liste.

Mesec dni je bil naokrog. Zlata jesen je postala mrzla in blatna. Nekega dne se je gobja družina objela in izrekla žalostne poslovilne besede. Gobe so druga drugi obrisale solze in zlezle nazaj v mah.

Do naslednje jeseni.

STRAŠNA ZGODBA

V sobi so se zbrale štiri žoge.

Prva je prišla oranžna košarkarska žoga. Kot prava Američanka je bila zelo ponosna, da lahko skoči visoko in se spravi v koš.

Druga se je prikotalila črno-bela nogometna žoga, ki je uglajeno vijugala in migala z boki, kakor da bi plesala brazilsko sambo.

Tretja je priletela črtasta otroška žoga. Ta je bila prava porednica: na vesti je imela mnogo razbitih sosedovih oken.

Zadnja je priskakljala mala bela žogica za namizni tenis. Nadležno je trkala ob tla, da so jo morale druge žoge utišati, da ne bi zblaznele.

“Čas bi že bil, da kakšno ušpičimo,” je predlagala košarkarska žoga. “Kaj če bi koga prestrašile?”

Vse žoge so soglasno pokimale in se brž poskrile za vrati. Da bi bile videti večje in strašnejše, so splezale druga na drugo. Na oranžno žogo se je povzpela nogometna, nanjo je skočila otroška, čisto na vrhu pa se je znašla mala žogica za namizni tenis.

Čakale so in čakale, da bi končno že kdo prišel. Toda nihče ni vstopil, le muha je priletela in pristala na žogici za namizni tenis.

Žogica se je močno prestrašila in je zavpila:

“Proč, grda pošast!”

“Velika strašna pošast!” je ponovila črtasta žoga, čeprav sama ni videla prav ničesar.

“Gromozanska grozljiva pošast!” se je oglasila nogometna žoga.

“Reši se, kdor se more!” je zacvilila oranžna žoga.

In prestrašene ustrahovalke so se naglo poskrile v najtemnejše in najskrivnejše kotičke sobe.

Košarkarska žoga je iz sebe celo spustila zrak, da bi bila manjša in bolj neopazna.

PINGVINI

Nekoč so živeli trije pingvini. Mnogi so prepričani, da so pingvini nekakšni ljudje. Toda takšno prepričanje je zmotno. V resnici so pingvini ptiči, čeprav temu le stežka verjamemo.

Živeli so na Antarktiki, kjer je vedno zelo hladno, vendar kljub temu niso nosili krzna. Sprehajali so se v črnih frakih, ker so bili zelo omikani. Celo plavali so v frakih.

Najraje so se sankali po hribih, ki jih je bilo v bližini njihovih domov na pretek. Pingvini so bili pravi sankiški mojstri, sankali so se na vse mogoče načine: vzvratno, na glavi – z nogami navzgor, na hrbtu, stoječ drug na drugem ali pa preprosto tako, kot se sanki večina otrok.

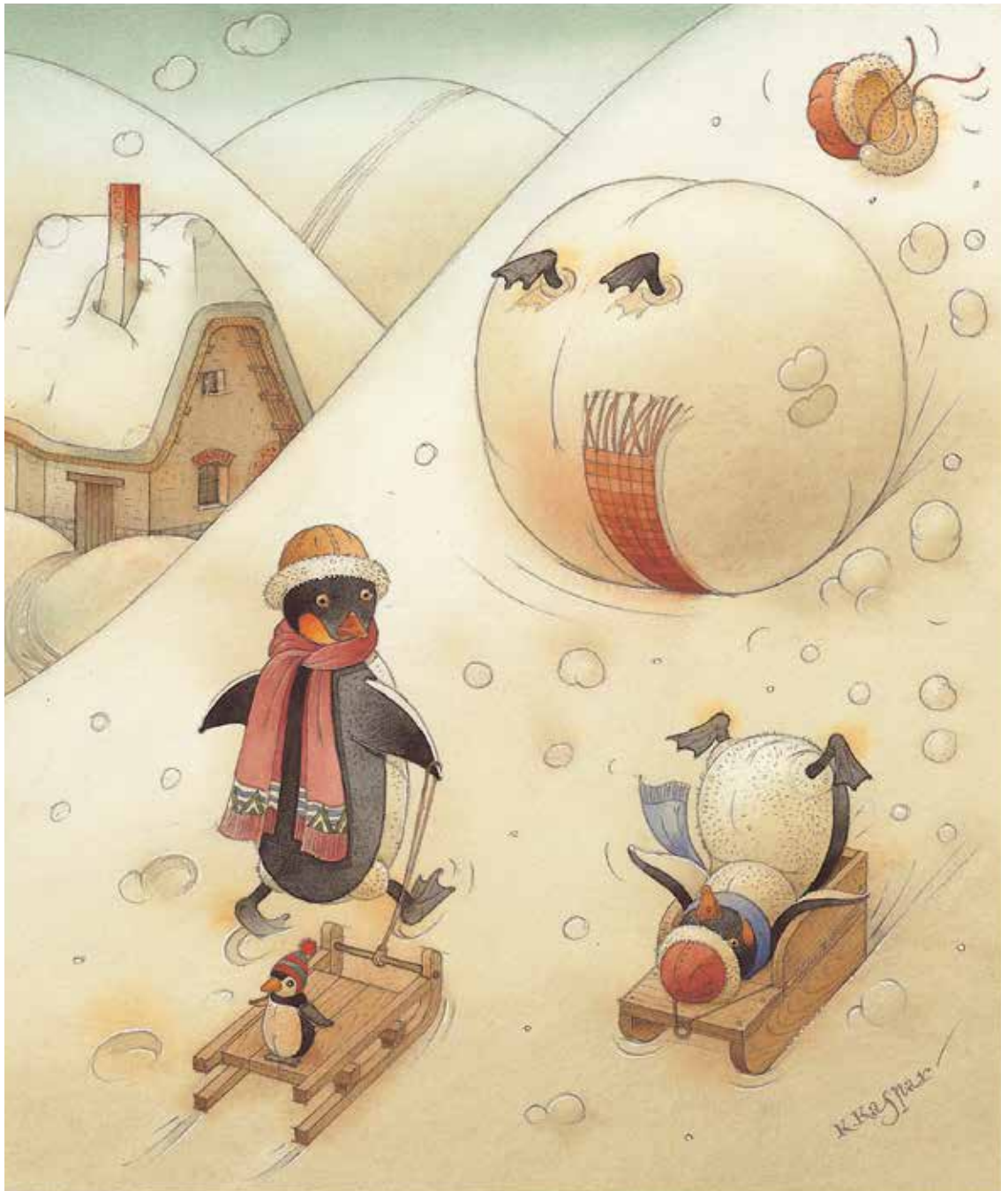
Nekoč je ravno snežilo, sneg je bil še posebej mehak in lepljiv. Neki pingvin se je spustil s sanmi z visokega hriba, toda sneg se ga je tako oprijel, da se je začel valiti kot kepa. Kmalu se je po hribu navzdol kotalila snežena krogla s pingvinom v sredini. Spotoma je naletela na drugega pingvina, ki se je vzpenjal navkreber s sanmi. Tudi njega je pobrala s seboj, in tako sta se po hribu navzdol kotalila že dva pingvina v veliki kepi. Ko sta se nekaj trenutkov kotalila, je enaka usoda doletela še tretjega pingvina. Snežena krogla je bila zdaj velika kot hiša in videti je bila naravnost grozljivo. Vse večja krogla

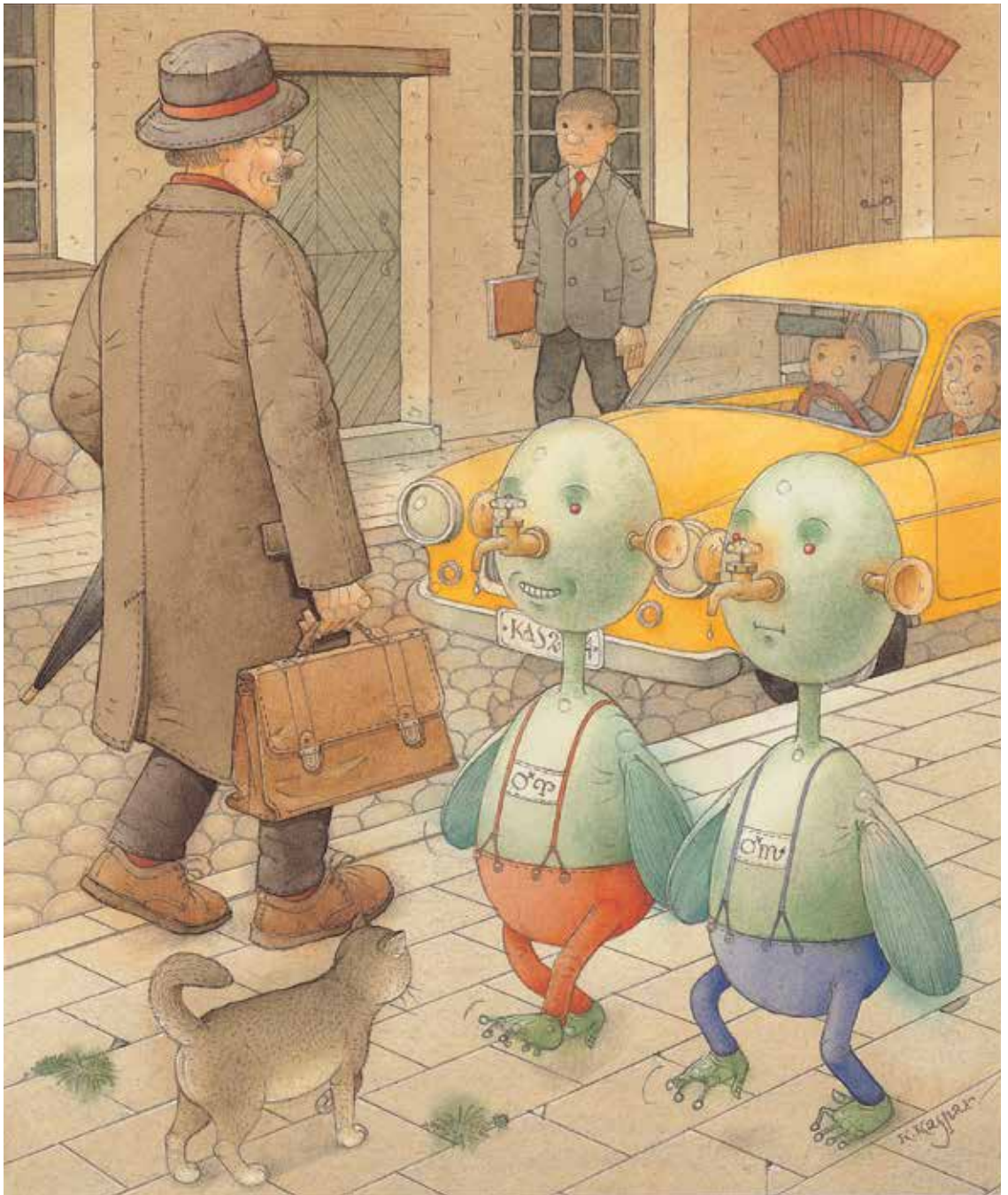
iz snega in pingvinov se je naposled pri-kotalila do vznožja hriba, kjer je razpadla na več manjših sneženih kep.

Pingvini in sani so se razleteli v vse smeri. Prav tako njihove čepice in šali.

Tako je nastal nov sankiški slog, ki mu po vsem svetu pravijo *prosti pingvinski spust*.

MARSOVCA

Večina ljudi meni, da Marsovci ne obstajajo. Če kdo pravi drugače ali celo trdi, da je na lastne oči videl Marsovca, se drugi razburjajo.

“Daj, no, daj,” pravijo, “najbrž se ti je zmešalo.”

Tudi Marsovci so prepričani, da ljudje ne obstajajo. Toda to ne spremeni ničesar. Mi vendar obstajamo.

In tako sta nekega lepega dne dva Marsovca sedla v razmajan leteči krožnik, pognala motor in se dvignila v zrak. Krožnik je zelo glasno brnel in iz njega se je širil zelen, smrdljiv dim. Marsovca sta nekajkrat obkrožila Mars in zavila proti Zemlji. Priletela sta ravno v naše mesto. Spustila sta se v grmovje, se izkrcala in jo mahnila po ulici, da se malo razgledata. Nihče jima ni priredil slavnostnega sprejema, kot sta pričakovala. Čeprav so ju ljudje zagotovo opazili, so se tiho pretvarjali, da ne vidijo ničesar. Očitno se je vsakdo od njih bal, da bi ga drugi imeli za norega.

Neki človek, ki je šel mimo, je sam pri sebi tiho razmišljal: “Najbrž sem zjutraj prezgodaj vstal in se še nisem utegnil zares zbuditi.” Drugi se je spraševal: “Le kaj je narobe z mojimi očali, da vidim takšne prikazni?”

Marsovcema se je zdelo, da se jima ljudje izogibajo. Kar je bilo sila čudno, saj sta bila v primerjavi z ljudmi videti čisto običajna: glava jajčasta, obraz zelen, majhne rdeče oči, namesto nosa vodovodna pipa, namesto nog roke, namesto rok pa – plavuti.

Marsovca sta užaljena odletela domov. Še prej pa sta zavila v trgovino s posodo in si kupila keramične krožničke. Očitno sta mislila, da so to igračke – mali leteči krožniki. Marsovski otročički se jih bodo zagotovo razveselili.

CVETLIČNA LONČKA

V sobi sta na okenski polici stala cvetlična lončka, ki sta pridno skrbeli za svoji cvetlici. Toda oba je mučila ista težava: nobeden od njiju ni še nikoli videl svoje cvetlice. Zato sta se dogovorila, da si bosta pomagala. Mnogo laže je namreč zalivati cvetlico nekoga drugega, saj jo lahko vidiš in občuduješ od daleč in od blizu. Kadar je bilo treba odtrgati kak porumenel ali ovenel cvet, je en lonček počepnil in se malce sklonil, da bi ga drugi laže dosegel.

Lončka sta bila zelo marljiva. Cvetlici sta zrasli in postali tako lepi in mogočni, da sta se lončka še komajda premikala. Med hojo sta se tako opotekala, da je bilo videti, kakor da bosta vsak hip zgrmela z okenske police.

Nekega dne si je mama ogledala cvetlici in rekla:

“Kako čudoviti cvetlici sta zrasli iz vaju! Mislim, da je čas, da vaju presadim v večja lončka.”

Z vrta je prinesla črno prst, iz kleti pa velikanska cvetlična lončka, v katera je presadila cvetlici.

Majhna lončka sta postala zelo žalostna, ker sta ostala brez svojih cvetlic. Ko je mama opazila njuna potrta obraza, se je zamislila. Potem je iz kuhinje prinesla veliki semeni, lončka napolnila z zemljo in

vanjo posadila semeni.

Lončka sta pridno zalivala drug drugega in potrpežljivo čakala. Končno je v vsakem od njiju zrasla po ena majcena rastlinica.

“Mar veš, da tvoja diši po pomaranči?” je vprašal prvi, potem ko je povohal rastlinico, ki je rasla v drugem lončku.

“Kako zanimivo! Tvoja diši po limoni.”

In tako sta ugotovila, kateri semeni je vanju zakopala mama.

JAGODA

Bila je nedelja in mami je prišlo na misel, da bi spekla torto z vaniljevo kremo in jo okrasila z jagodami.

Na našem vrtu so ravno dozorele prve jagode. Treba je bilo samo oditi tja in jih nabrati. Otroci so pograbili košaro in urno stekli iz hiše.

Jagod je bilo obilo in vse so ubogljivo romale v košaro. Le neka velika Jagoda se je poskušala skriti za listi. Če bi bila zelena ali na primer modra, bi ji morda celo uspelo. Toda Jagoda je bila živo rdeča in sestra jo je takoj opazila. Jagoda pa se sploh ni nameravala predati. Odtrgala se je s stebelca in stekla. Sestra jo je hotela ujeti, toda Jagoda je bila spretnejša. Ucvrla jo je v daljavo in izginila za vogalom hiše.

“Morava jo ujeti,” je odločno rekel bratec.

“Treba jo je obkoliti,” je prikimala sestra.

Mlajši bratec ni rekel ničesar, ker še ni znal govoriti. Toda znal se je plaziti po vseh štirih in je kot psiček takoj sledil Jagodi. Najbrž je zavohal njene sledi. Sestra je stekla na drugo stran hiše, da bi tam pričakala Jagodo, starejši bratec pa je prinesel mrežo za lovljenje metuljčkov.

Na žalost Jagode za hišo ni bilo. Nekam je izginila. Nihče ni vedel, kje bi lahko bila.

Samo mali bratec je sedel na travi in se zadovoljno smehljal. Iz ust mu je štrlel pecelj. Zato je bilo mogoče domnevati, da se je Jagoda skrila v njegova usta.

“Nima smisla, da bi jo poskušala izvleči od tam,” je razočarano dejal starejši bratec.

“Prebrisana pa je,” je pristavila sestra.

ČRNI DAN

Ko sem se nekoč vračal domov, je mimo mene čez cesto stekla črna mačka.

“Eh, prava reč,” sem si rekel in odkorakal naprej.

In tako sem prišel pred svojo hišo, toda vanjo se mi ni posrečilo vstopiti.

Tam, kjer bi morala biti vrata, jih ni bilo. Pritisnil sem na zvonec, toda ni se oglasil. Vključil pa se je škropilnik za zalivanje trave. Bil sem resnično zmeden in pozorneje sem si ogledal hišo. Zdela se mi je nekako drugačna. Kuhinjska in spalnična okna so zamenjala svoja mesta, vhodna vrata so se s tremi stopničkami vred znašla visoko v prvem nadstropju. Dimnika na strehi ni bilo – štrlel je skozi okno dnevne sobe in spuščal gost bel dim.

“O, presneto,” sem si rekel in si odšel ogledat hišo še z druge strani.

Tam je bila videti še bolj klavrno.

Streha hiše je bila pokrita s kamni in ploščicami s pločnika, stezice pa so bile tlakovane z rdečimi strešniki.

Tam, kjer bi moral stati dimnik, je rasla zelena smreka, stena pa je bila gosto obraščena s travo in z grmiči vrtnic.

Najhuje pa je bilo, da sploh ni bilo mogoče stopiti v notranjost hiše in priti stvari do dna. Polotevati se me je začel obup.

Tedaj sem se spomnil na črno mačko. Hitro sem se vrnil točno na tisto mesto, kjer mi je prekrizala pot, in zahteval, da steče mimo mene čez cesto z nasprotno smeri. In ne kakor koli, temveč zadenjsko.

Ko sem končno spet prispel domov, se je vse vrnilo na svoje mesto. Hiša je bila spet takšna kot prej.

KAČA

Čisto sredi puščave je živela Kača. Ta puščava je bila nenaseljena, toda ker je v njej živela Kača, je bila v nekem smislu vendarle naseljena. Kača je bila zelo dolga in se je plazila sem ter tja. Ko se je nekoč tako plazila, je srečala svoj rep.

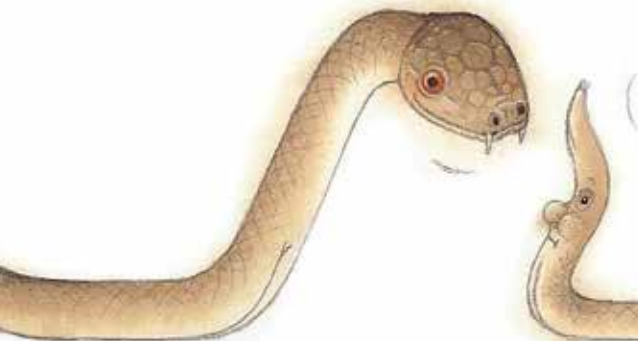
“Kakšna stvar pa je to?” je osupnila Kača. “Še nikoli prej je nisem videla!”

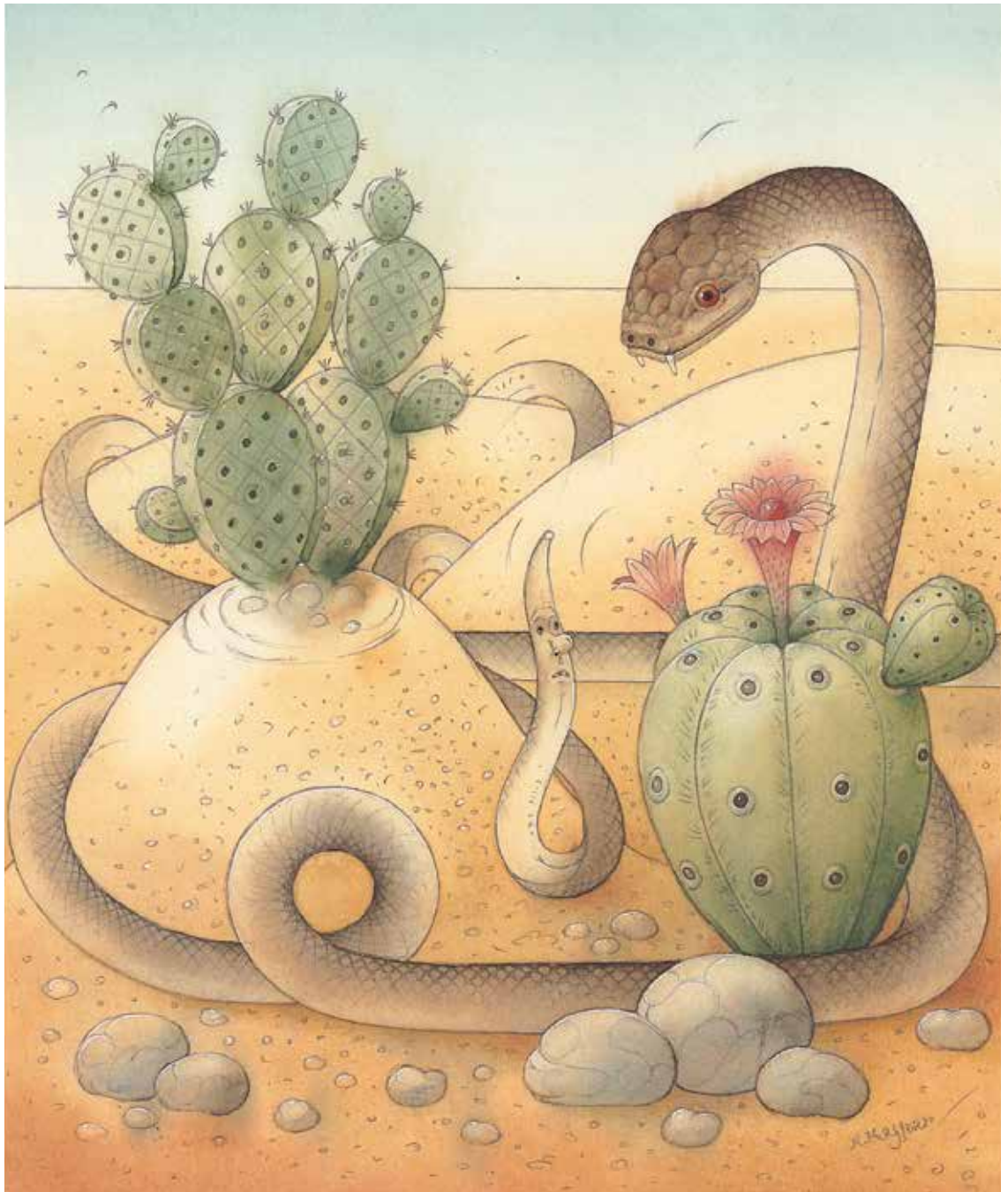
In začela si je ogledovati to čudno stvar z vseh strani, z najgrozljivejšim izrazom, ki ga je premogla. A rep se je povsem mirno zvijal in še na misel mu ni prišlo, da bi pobegnil.

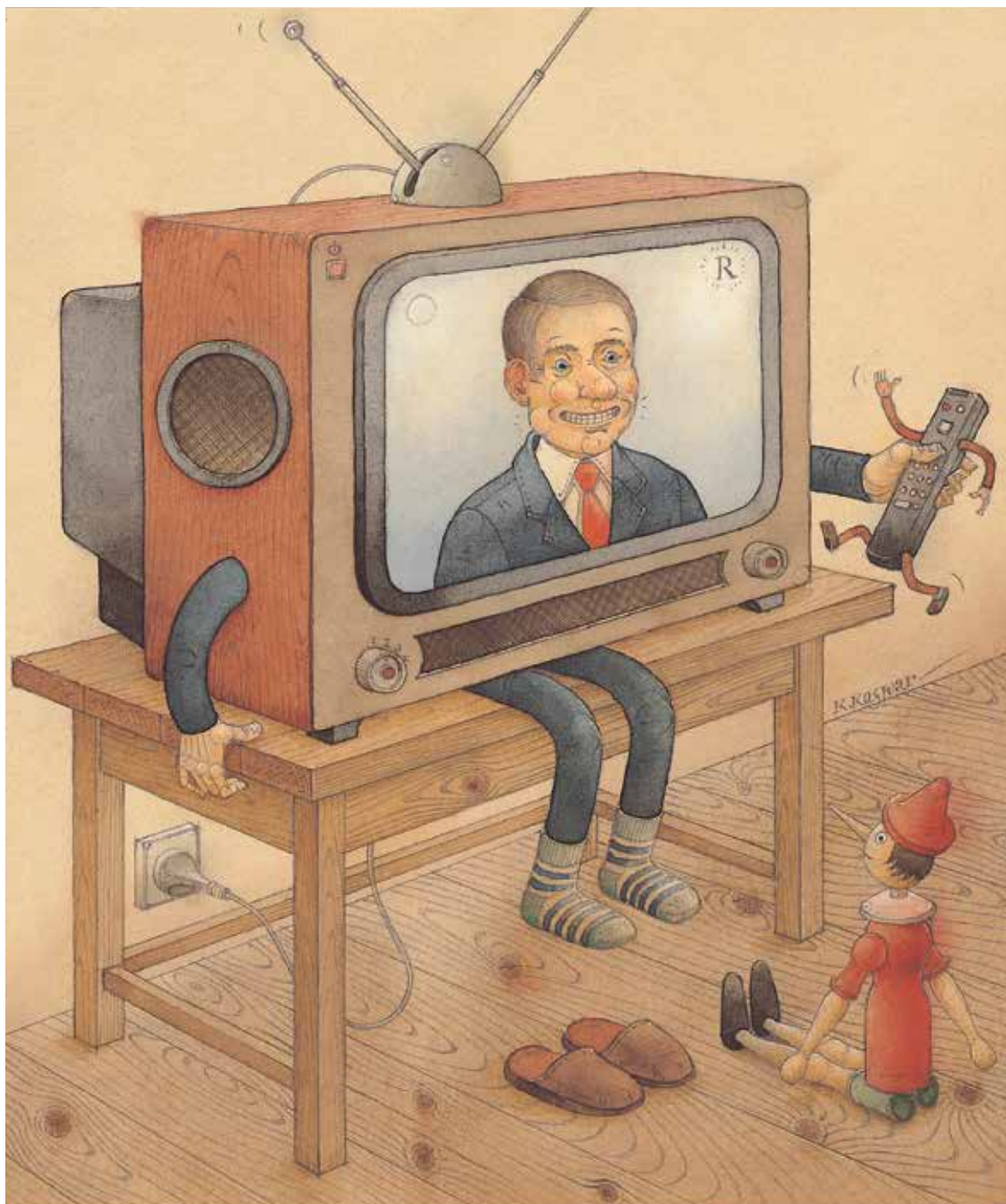
“Morala bi ga prestrašiti in malce pičiti,” je pomislila Kača, “da se ne bo motovilil naokrog in me motil, medtem ko se plazim tod mimo.”

Kot bi trenil je kača zagrabila rep in ga pičila. Kot je bilo mogoče pričakovati, jo je rep popihal daleč proč in, ne da bi se ozrl, izginil Kači izpred oči.

Kača pa sploh ni vedela, zakaj jo je na lepem nekaj začelo boleti – kakor da bi jo nekaj pičilo.

TELEVIZOR

Nekoč sem sedel v naslanjaču in strmel v Televizor.

Televizor pa je sedel na majhni mizici in strmel vame.

“Veš kaj, živ dolgčas te je gledati,” je rekel Televizor. “Poglej mene, jaz imam veliko različnih programov, ki jih je mogoče preklapljati z daljincem. Ti pa imaš samo en program – pa še ta je tako nezanimiv, da se mi kar zeha. Vsak dan eno in isto. Ali res ne moreš prikazovati česa zanimivejšega?”

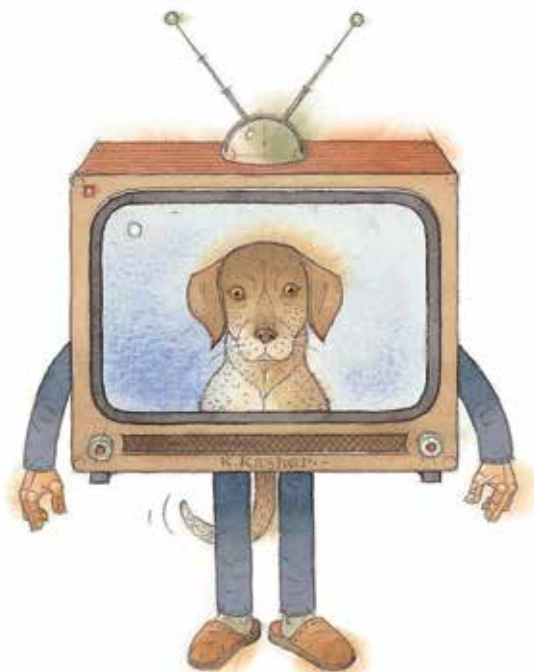
“Ampak jaz nimam antene!” sem se poskušal opravičiti.

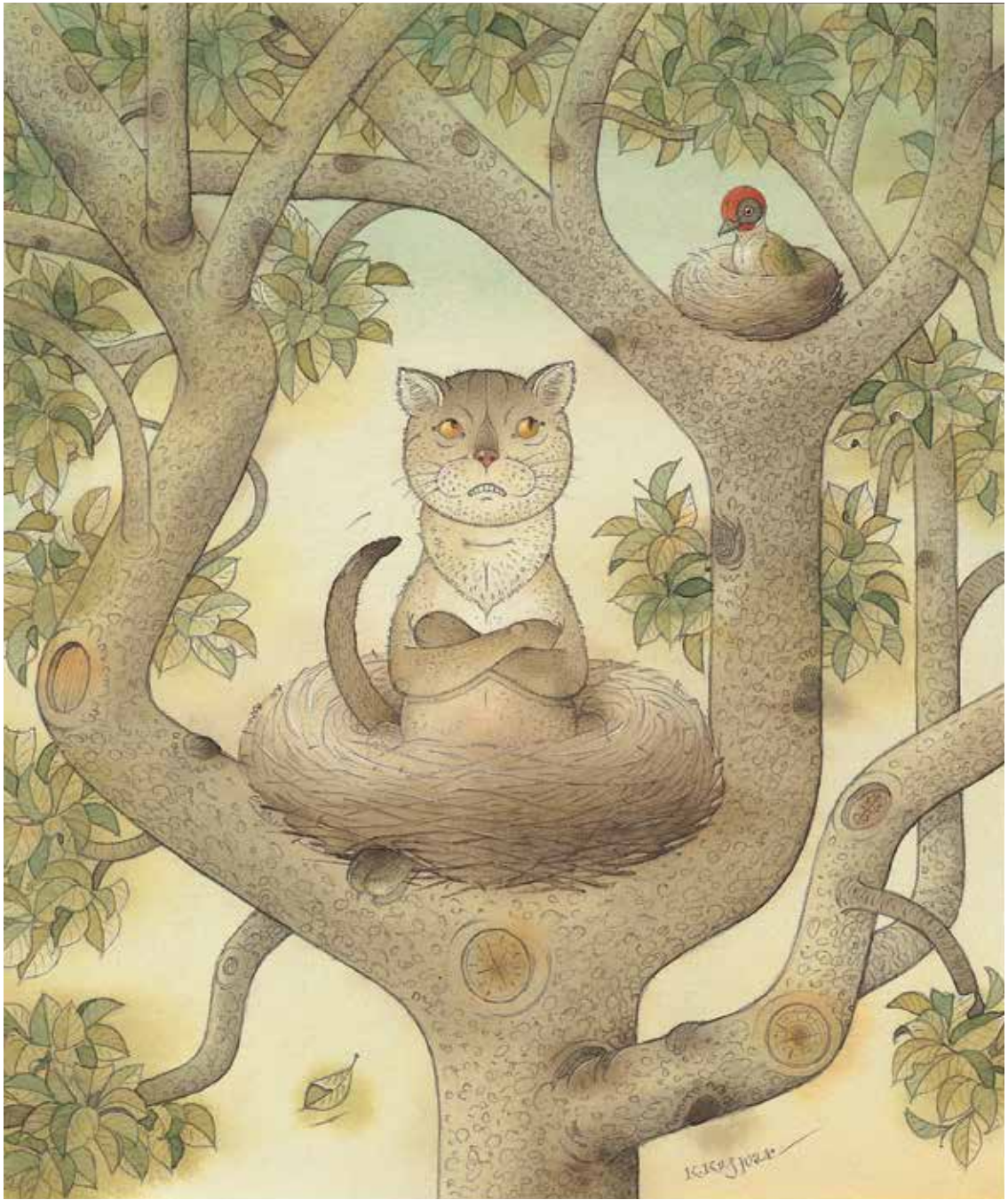
“Kdo ve, kakšen bi bil videti z anteno v glavi?!” se je režal Televizor.

“Jaz nisem vklopljen v vtičnico in lahko odidem, kadar se mi zljubi,” sem se razjezil. “Me prav zanima, koga boš potem gledal!”

“Oprosti,” je potrto odvrnil Televizor, “saj sem se samo šalil.”

In začel je prikazovati nekaj tako lepega in barvno čudovitega kot še nikoli dotlej.

LETEČA MAČKA

Neka Mačka si je zelo želela, da bi znala leteti. Opazovala je ptice, ki so spretno švigale po nebu, in razmišljala: “Ne bi bilo slabo, če bi lahko kakšno ujela, a kaj, ko so tako visoko.”

V bližini je ravno tedaj zobal hrano Mačkin znanec golob.

“Poslušaj, golobček, bi me lahko naučil leteti?” ga je prijazno vprašala Mačka.

“Oh! Saj to je vendar sila preprosto,” je odgovoril golob. “Plahutaš s peruti in držiš rep naravnost.”

Mačka je začela mahati, ne s peruti, temveč z vsemi štirimi tačkami – sprva zelo počasi in previdno, nato hitreje in močneje. Še sama je bila presenečena, ko se je na lepem dvignila v zrak in poletela. Z obračanjem repa je odlično nadzirala smer svojega leta.

“O, moj bog, saj letim!” se je veselila.

Ljudje so strmeli vanjo, a se niso niti malo čudili.

“Leteča mačka! Prava reč ...” so dejali.

Mačka je malce letala naokoli, toda ujela ni nobenega ptička – preveč so bili spretni. Ko se je utrudila, je pristala na visokem drevesu in si poskušala splesti gnezdo – kot je videla početi ptice. A kmalu je obupala. S tem je preveč dela. Sicer pa, mar se za mačko spodobi, da nese jajca, kot to počnejo ničvredne ptice?! Zato je zlezla z drevesa.

“Raje se bom sprehajala po tleh,” je sama pri sebi sklenila Mačka, “repa pa ne bom držala naravnost, temveč upognjenega navzgor.”

In bila je ponosna kot le kaj.

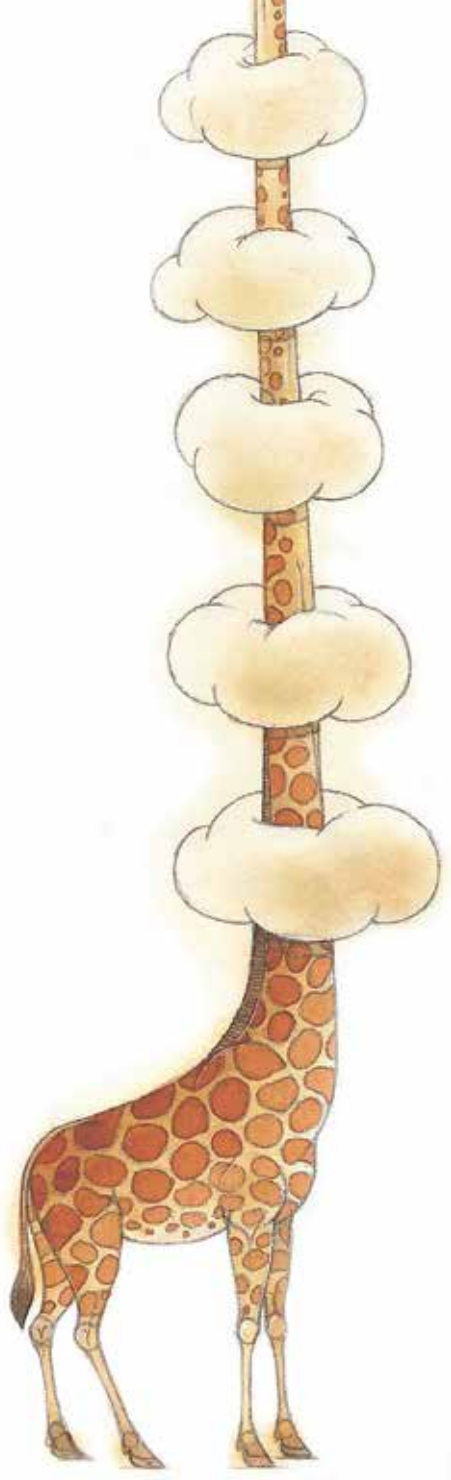
ŽIRAFI

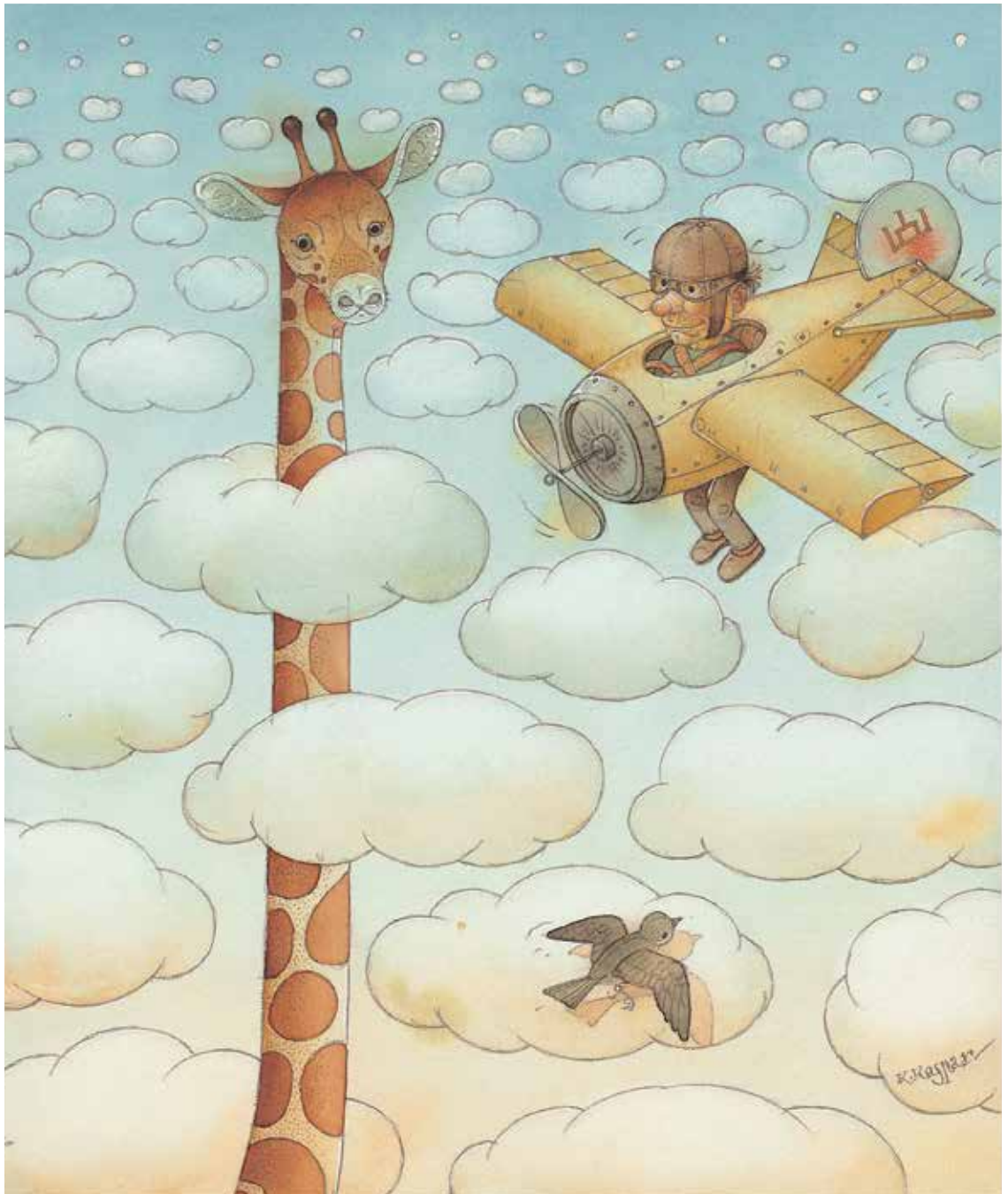
Nekoč je živela zelo radovedna Žirafa. Rada je smukala mlade liste z dreves. Višje ko rastejo listi, tem okusnejši so, je bila prepričana. Vsakič ko je Žirafa dosegla slastne liste, se ji je vrat še malce podaljšal. Naposled je lahko dosegla liste s samega vrha drevesa. Žirafin vrat je bil že tako dolg, da če si jo pogledal s tal, nisi več videl njene glave. Toda Žirafi tudi to ni bilo dovolj. Zrla je v oblake, ki so plavali nad njo na nebu, in premišljevala: "Morda pa tam zgoraj na oblakih raste najokusnejša trava?"

In tako se je na vsem lepem Žirafin vrat še bolj iztegnil. Nobenega dvoma ni bilo – Žirafa je postala najvišje bitje na svetu. Za seboj je pustila tudi suhljatemu okostnjaku podoben Eifflov stolp.

Žirafina glava se je naposled dvignila nad oblake. Razgledala se je in opazila, da na oblakih trava na žalost ne raste. Mimo je priletelo majhno letalce. Pilot je kar prebledel, ko je zagledal Žirafino glavo, ki je kukala izza oblakov.

"Najbrž se me je lotila oblačna mrzlica," je pomislil pilot. "Moral bom leteti malce nižje in počasneje."

TEKMOVANJE STOLOV

V jedilnici so okoli velike mize stali štirje stoli. Čeprav so bili različni, so imeli tudi veliko skupnih lastnosti. Kakor je znano, so stoli štirinožna bitja. Na njih se da sedeti in jesti, mogoče pa jih je tudi jahati.

Stolom se je zdelo neznansko dolgočasno, da morajo nepremično stati za mizo, zato so nekega dne, ko v jedilnici ni bilo ljudi, sklenili, da se bodo pomerili med seboj v teku okoli mize. Zaslišal se je glasen pok in tekma se je začela. Vsi stoli so imeli spretne in, kar je najpomembnejše, zelo prebrisanе jahače. Svetli leseni stol iz borovine je jahal plišasti medvedek, ki je vodil. Za njim je galopiral zbledeli zeleni stol s svojo posebno jahačico – neustrašno skodelico kave. (Ampak ... resnici na ljubo je treba povedati, da je skodelici kave pravzaprav gospodovala na prvi pogled neopazna žlička.)

Malce za zelenim stolom je drvel modri stol, ki so ga jahali krožniki z napol pojedenim kosilom. Zadnji se je vlekel starinski stol, ki ga je jahal pes. Z zadnjimi močmi se je naprezal, da ne bi padel in bi ujel modri stol. (Ampak ... čisto mogoče, da so ga še najbolj mikali ostanki kosila na krožniku.)

Vsa tekmovanja se navadno končajo na cilju. Tudi to se je. Stol iz borovine se je na ovinku zapletel v prt in se prevrnil. Zeleni stol se je spotaknil obenj in zgrmel po tleh, sledila sta mu še druga dva. Priča smo bili pravemu skupinskemu padcu. Medvedek je zletel čez mizo in na glavo padel v kavno skodelico. Krožnik z napol pojedenim kosilom je zletel čez druge stole in priletel psu naravnost v gobček. Njemu je torej pripadla glavna nagrada na tem tekmovanju.

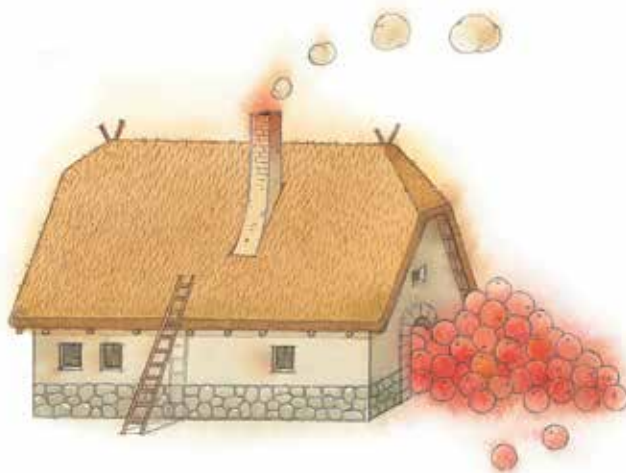

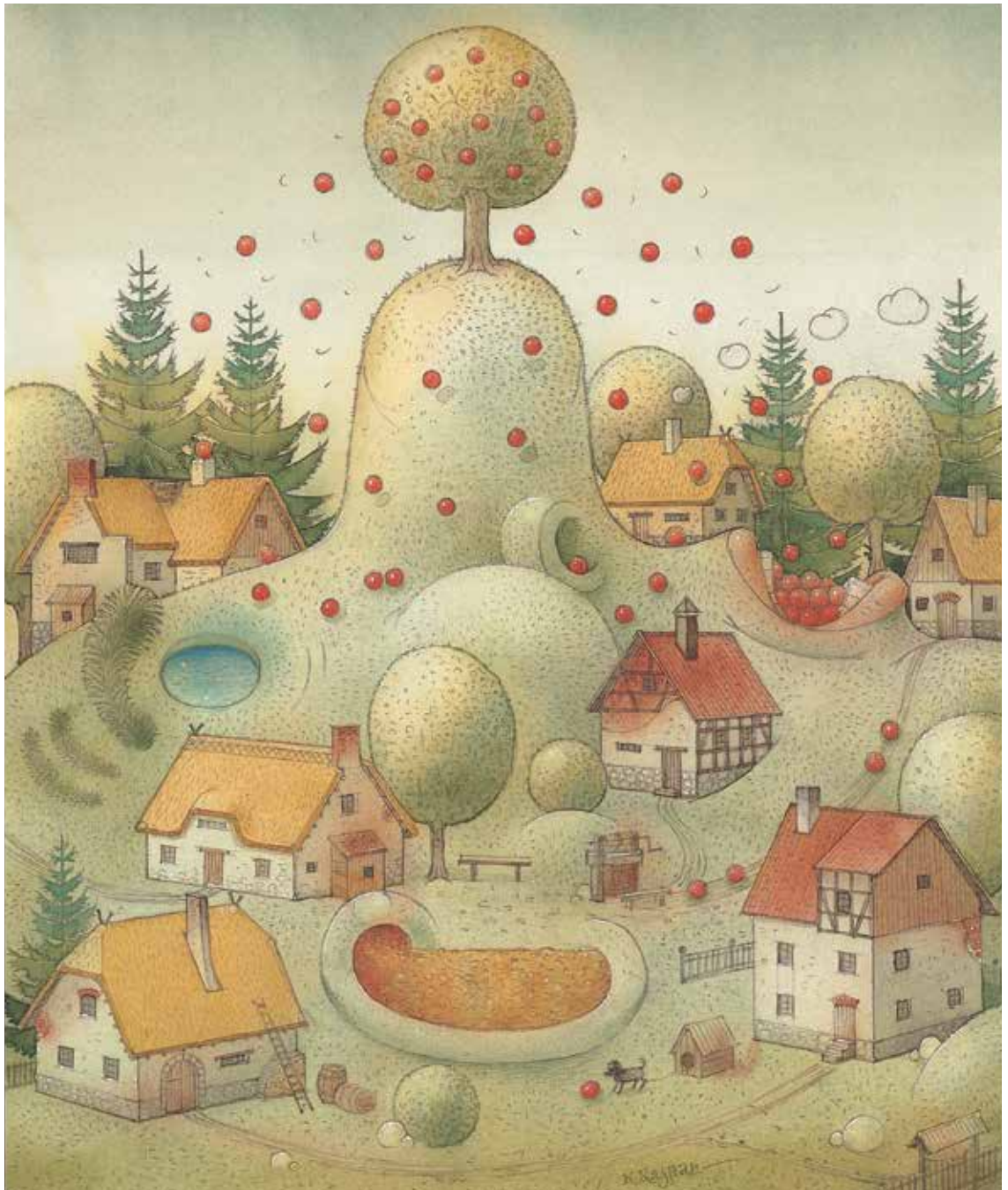
GORA

Za travnikom zraven gozda je živel Gora. Bila je zelo velika in je vselej ležala na hrbtu, z obrazom, obrnjenim navzgor. Oči Gore so bile podobne dvema majhnima ribnikoma, a samo, kadar so se odprle. Njene trepalnice so bile poraščene z gostim trsjem, ušesa pa prekrita z lanskim listjem, zato je bila Gora skorajda gluha. Na Gori je stalo nekaj majhnih hišk, v katerih so živeli še manjši ljudje. Vsako poletje so ljudje pokosili travo, ki je zelenela na glavi Gore, in jo shranili za seno. Zato je bila Gora vedno lepo ostrižena, kakor da bi ravnokar prišla od frizerja.

Pozimi je bila Gora zasnežena in je spala dolg zimski spanec. In sploh ni čutila, kako se po njej veselo sankajo otroci. Ko je prišla pomlad, se je Gora prebudila, odprla oči in zazehala. Tedaj si lahko opazil njene kakor kamen bele zobe. Gora je zehala zelo previdno, da se hišice na njeni glavi ne bi porušile in ljudje ne bi pomislili, da je potres.

Najvišji vrh Gore je bil njen nos. To je bil zelo strm nos, le malokomu se je posrečilo povzpeti nanj. Na nosu Gore je rasla čudovita jabolana. Jeseni so jabolka dozorela in začela padati z vej. Nekatera so se odkotalila proti velikim ustom Gore, ki so jih pogoltnila, druga so prišla v roke ljudem. In tedaj se je iz majhnih hišic okoli Gore začel širiti imeniten vonj – vsepovsod so namreč kuhali jabolčno marmelado.

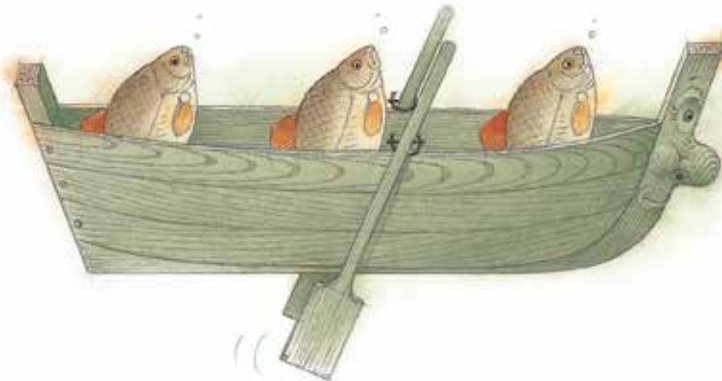

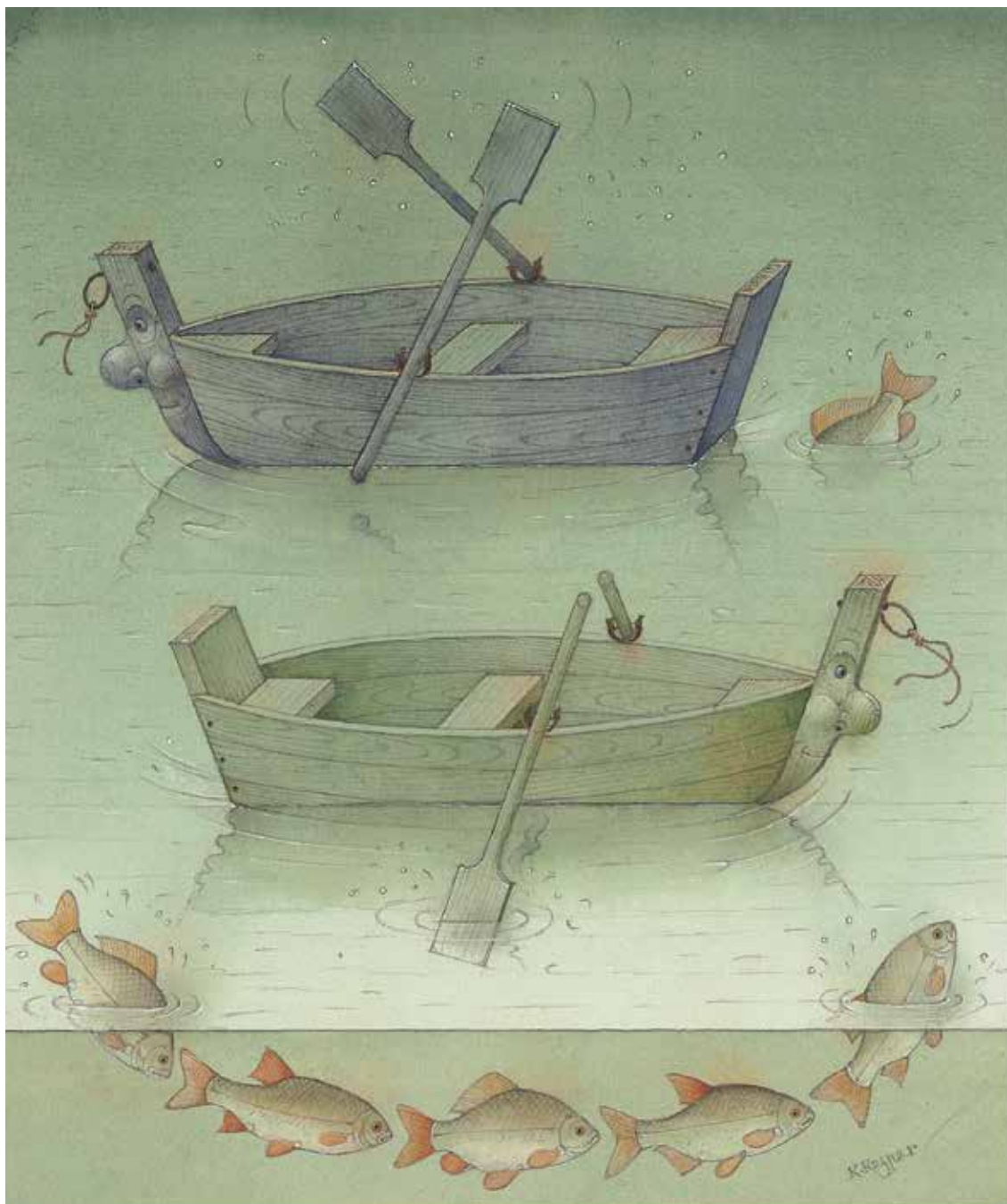
ČOLNIČA

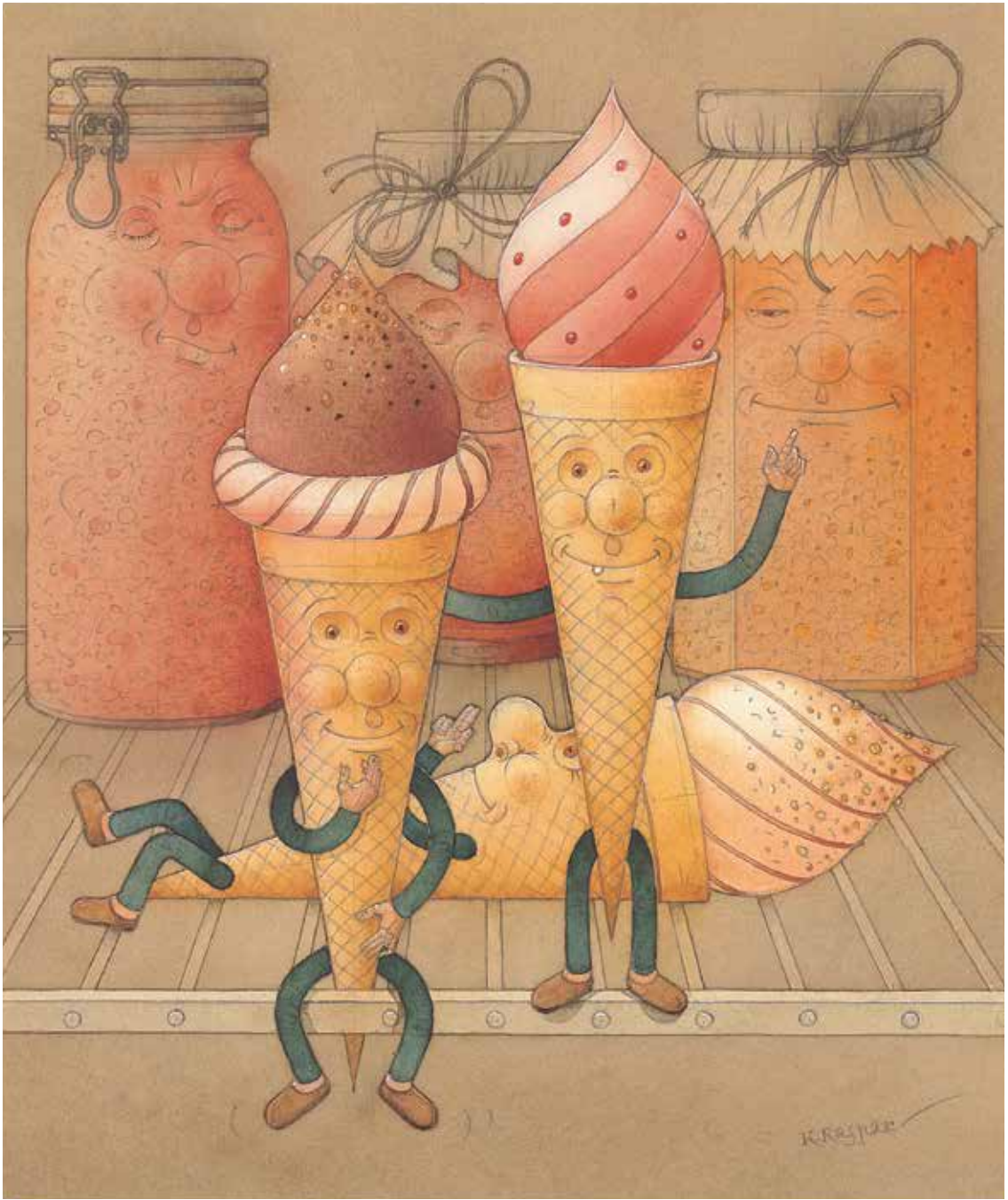
V jezeru je živel veliko rib, na njem pa dva čolniča. Ribe so se pod vodo skrivale pred ribiči. Čolniča na gladini seveda nista bila nikakršni podmornici, bila sta preprosta lesena čolniča. Z njima so se vozili ljudje, ki so za konec tedna pripotovali k jezeru. A to je bilo sila redko. Druge dni sta bila čolniča privezana k pomolu. Da ne bi pobegnila.

Nekoč je čolničema prišlo na misel, da bi malo zaplula naokoli, vendar nista vedela, kako naj se odvežeta. Njune roke, tako imenovana vesla, so bile namreč prilagojene za veslanje, ne za odvezovanje. Zato sta prosila prijateljice ribe, naj jima pomagajo. Ribe so priplavale k pomolu in pregrizle vrvi, s katerimi sta bila čolniča privezana. Ko sta začutila, da sta svobodna, sta čolniča odplula na sredo jezera in začela divjati naokoli. Mahala sta z vesli, se lovila, se podila za ribami in se vrtela v krogu, dokler se ni obema zavrtelo. Škropila sta se kot ponorela, tako močno, da sta se na lepem napolnila z vodo in se začela potapljati. Ko sta se potopila, sta opazila, da je v globini kar zanimivo. Od takrat sta živela pod vodo s svojimi prijateljicami ribami. Le od časa do časa sta se dvignila na površje, da bi se malce razgledala.

Ljudje so govorili, da sta se v jezeru naselili nekakšni podvodni pošasti. Prav onidve sta nemara požrli nedolžna čolniča.

SLADOLEDI

Živeli so trije sladoledi: čokoladni, vaniljevi in jagodni. Čeprav so vsi nosili turške fese, so v resnici prihajali z daljnega severa. Šele pozneje so se priklatili v naše kraje. Širile so se trapaste govorice, da so sladoledi Božičkovi agenti. Opazujejo otroke, ali se lepo obnašajo, nato pa o vsem poročajo Božičku, medtem ko ta pripravlja božična darila. Jaz pa menim, da so to navadne čenče, ki so jih razširili sovražniki sladoledov – bomboni.

Čokoladni sladoled je bil ponosen na svoje rjavo, z orehi okrašeno pokrivalo. Vaniljevi je tako čudovito dišal, da bi ga našel celo z zavezanimi očmi. Jagodni je nosil rožnato čepico in je razumel govorico jagod, zato je bil malce nadut.

Sladoledi so bili zelo mrzli, zato so živeli v hladilniku, da se ne bi stopili. A le kratek čas. Kakšnih petnajst minut ...

Potem so jih našli otroci in jih pojedli. Sladoledi so bili preveč slastni, da jih ne bi opazili.

PELIKAN

Blizu majhnega okroglega jezercja je živel Pelikan. Vsak dan je hodil na jezerce ribarit. Ko se je zvečer vrnil domov, je v velikem loncu kuhal ribjo juho. To je bila njegova najljubša jed. Ribja juha se je Pelikanu odlično posrečila, tako okusna je bila, da jo je na mah pojedel.

“Škoda, da je je tako malo,” je žalostno pomislil. “Le zakaj je te ribe tako težko uloviti?”

Nekega dne pa je Pelikan sklenil, da se bo ribje juhe vsaj enkrat do sitega najedel. V samokolnico je naložil obilo krompirja, ga odpeljal k jezercu in ga s pomola zvrnil v vodo. Potem je prinesel veliko košaro korenja in ga ravno tako stresel v jezerce. Pelikan je vneto tekal od doma do jezera in hitel prinašati vse, kar je bilo primernege za ribjo juho: ogromno zeleno, naročje kôpra, vrečo lovorovih listov in ves poper, ki ga je imel na zalogi. Na koncu je v jezero vsul še čebrič soli.

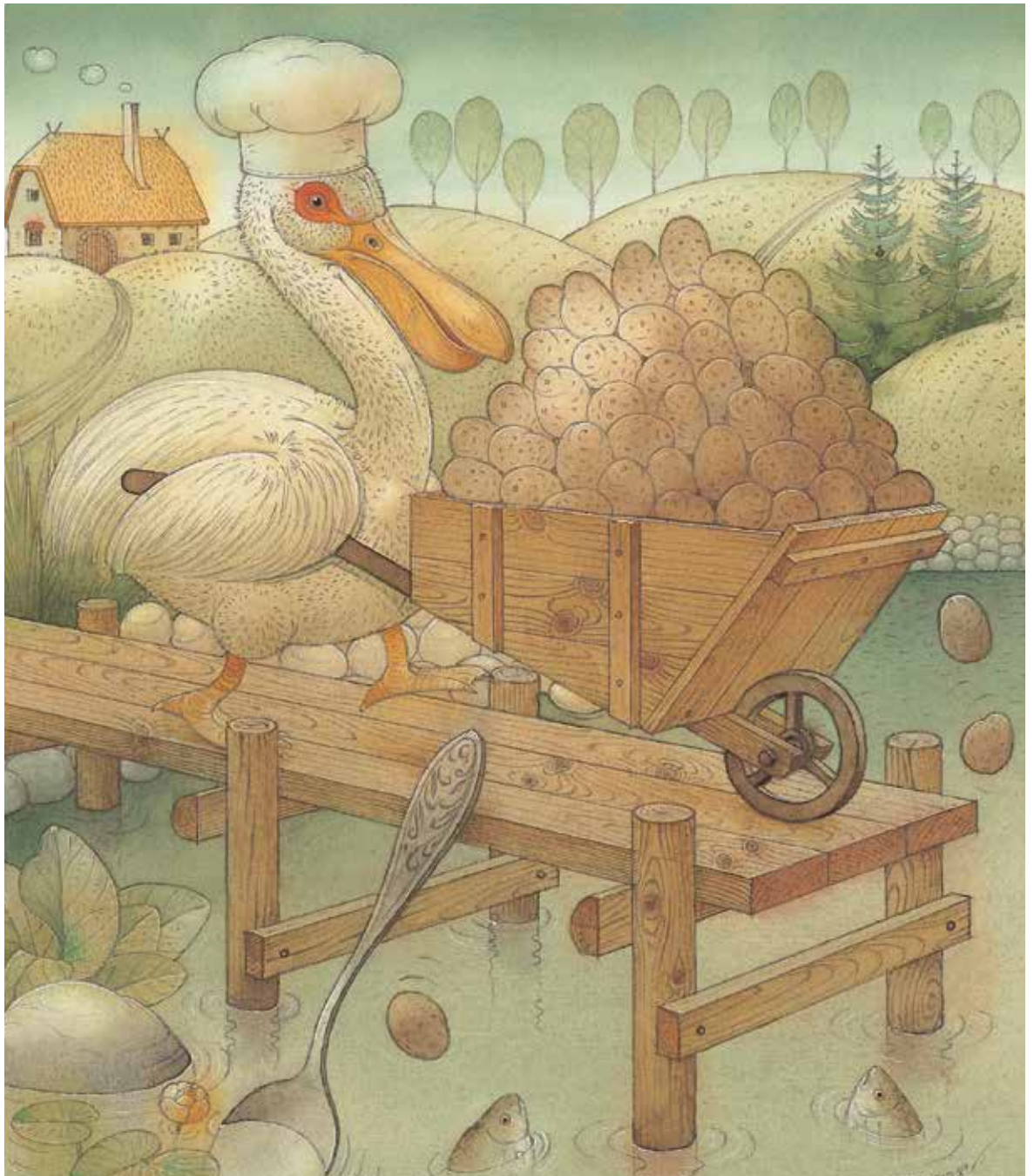
“No, tako, zdaj je treba vse skupaj samo še skuhati,” se je veselil Pelikan.

Zakuril je velik ogenj na bregu, tik ob vodi, sedel in čakal, da bo jezero z vsemi ribami vred zavrelo ...

Toda jezero ni zavrelo. Ne zvečer, ne naslednjega dne, ne teden dni pozneje. Pelikan je pukuril vse palice in koščke desk, ki jih je našel nedaleč proč od jezera, toda nič ni pomagalo. Jezerska voda se niti ogrela ni. Pelikan je začel sumiti, da so ribe medtem požrle vso zelenjavo, ki jo je stresel v jezero. Pokusil je jezersko vodo. Po okusu še malo ni bila podobna ribji juhi!

Naslednje jutro je Pelikan sila lačen in shujšan pograbil ribiško palico in se spet odzibal na jezerce ribarit.

OGLEDALO

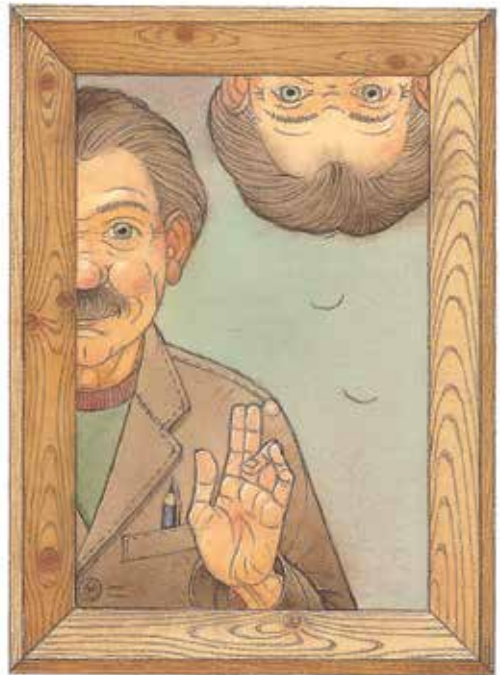
Na prvi pogled je Ogledalo močno podobno sliki. Ima lep okvir in tako kot slika visi na steni. Le da na njem ni nič narisano.

Ogledalo je zelo čuden stvor. Nima svojega obraza, toda rade volje si izposoja tujega. Pravi dvoličnež je. Kakor hitro se mu približa kdo od članov družine, si Ogledalo takoj nadene njegov obraz. Kadar si pred njim češe lase mama, Ogledalo gleda vanjo z njenim obrazom in počne enake stvari kot ona. Ko k njemu pristopi oče, se Ogledalo nenedoma spremeni – postane brkato in nosi očala. Ogledalo vsakogar in vse oponaša. Kadar se pred njim pačijo otroci, ki delajo vse mogoče žabje izraze, popolnoma enako počne tudi Ogledalo.

Vseeno je Ogledalo zelo uporabno. Kadar bi rad izvedel, ali si srečen ali žalosten, lahko v njem vedno ujameš svoj odsev. Poskusiš lahko celo pogledati v svojo dušo. Toda vidiš jo v zrcalni podobi, zato ti je ni treba jemati preveč resno.

Če iztegneš roko, jo tudi Ogledalo prijateljsko poda tebi. Za tvojim odsevom v Ogledalu vedno vidiš še kakšno sobo, le da vanjo ni mogoče vstopiti. A kdo ve, morda se bo nekega dne tudi to nekemu posrečilo?

Dotlej pa bo Ogledalo ostalo polno nerazkritih skrivnosti.

SUŠILNIK

Sušilnik za lase je daljni hišni sorodnik vetra. Veter po navadi piha zunaj in je hladen ter oster. Sušilnikov vetrič pa je topel in prijeten. Ko Sušilnik prižgeš, takoj začne tiho brenčati. In pri priči ti posuši lase, kadar prideš izpod tuša ali ti ni uspelo pobegniti pred dežjem.

Neke jeseni je Sušilnik skozi okno opazil, da veter zunaj razpihuje odpadle liste dreves – rdeče, rumene in rjave. Nadvse lep prizor.

“Morda ga to zabava,” je pomislil Sušilnik.

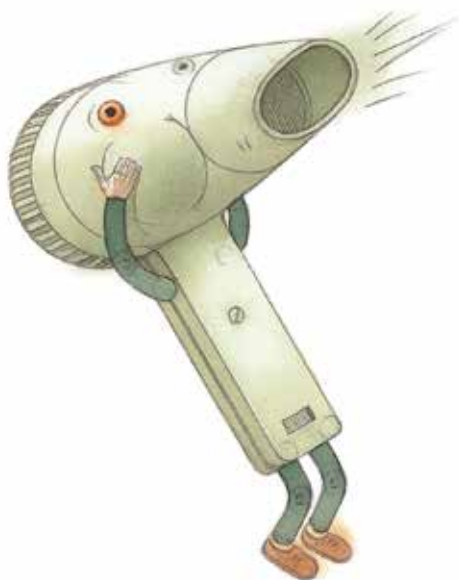
In je poskusil tudi sam doma početi enako. Na mizi je ležal velik kup papirja za risanje in pisanje. Sušilnik je začel na vso moč pihati in papirji so poleteli po vsej sobi.

Sušilnik si je zelo prizadeval, da bi ta podvig opazil njegov veliki zunanji sorodnik Veter, ki se je ravno podil okoli hiše. In res, ta se je za kratek čas ustavil ob oknu, pogledal noter in kajpada videl Sušilnikove norčije.

“Kako trapast, majhen in neznamenit sobni vetrič,” je jezno zamrmral Veter in odžvižgal odpihovat listje z dreves. Njegovo početje je bilo vendar sila pomembno!

Kmalu je v sobo vstopila mama in pomislila, da je po njej pustošila strašna nevihta. Ugasnila je Sušilnik, zvila njegov kabel, ga postavila v škatlo in jo pospravila globoko v predal komode.

Kljub temu se je od časa do časa skozi špranjo predala prebil lahen vetrič. Sušilec si je sam pri sebi žvižgal neko melodijo – iz čistega dolgčasa.

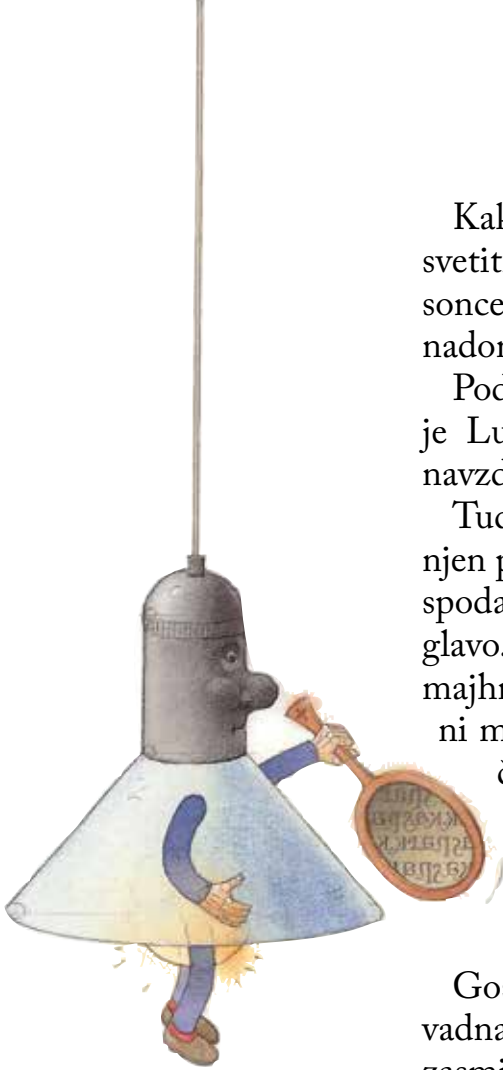
LUČ

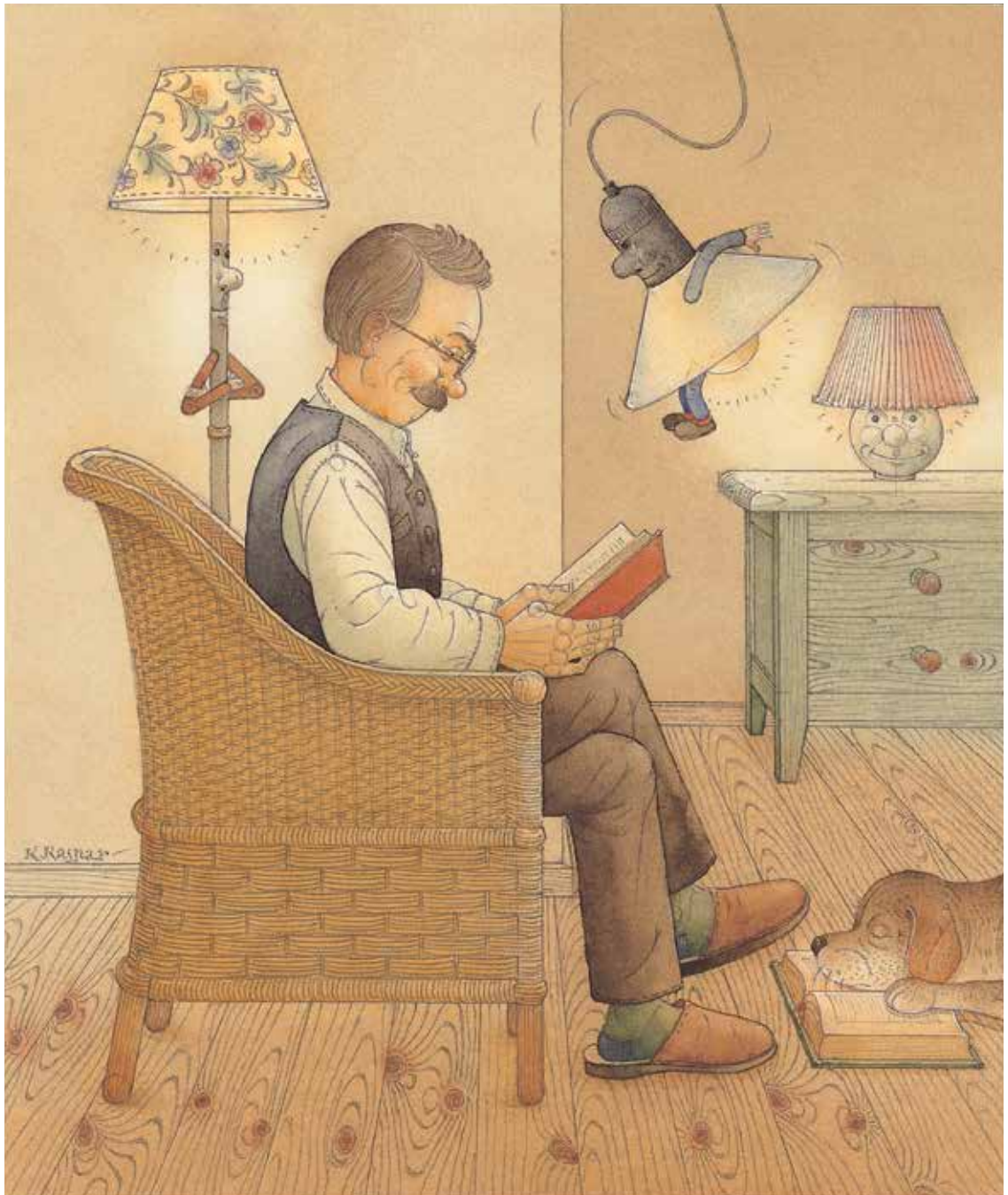
Kakor hitro je napočil večer, je na stropu začela svetiti viseča Luč. Bila je kakor majhno hišno sonce. Ko je pravo sonce zvečer zašlo, ga je Luč nadomestila.

Pod Lučjo je sedel gospodar in bral knjigo. Tedaj je Luč iztegnila svoj dolgi kabel in se spustila navzdol, da bi gospodarju zagotovila več svetlobe.

Tudi sama bi z veseljem prebirala knjigo, toda njen plašč je bil tako širok, da sploh ni videla, kaj je spodaj. Zato si ga je Luč poskušala dvigniti nad glavo. A to se ji nikakor ni posrečilo. Nato je vzela majhno ogledalce in ga usmerila v knjigo. Vseeno ni mogla ničesar prebrati, videla je le skrivnostne, čudne, črkam podobne znake. Nenadoma jo je prešinilo, da ima odsev v ogledalu zrcalno podobo. Celo gospodarjev obraz je bil v ogledalcu videti drugačen. Ravno obraten kot v resnici.

Gospodar je s kotičkom očesa opazoval nenavadna prizadevanja Luči. Naposled se mu je Luč zasmilila, zato je začel knjigo brati na glas. In tako je bilo mnogo boljše – za oba.

PRESTE

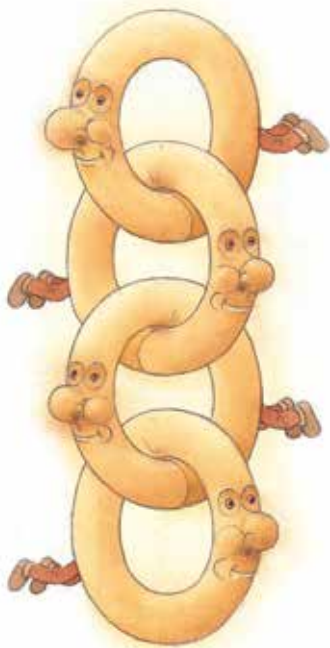
Nekoč je neki človek kupil štiri preste. Bile so še tople, ravnokar so jih pripeljali iz pekarnice. Tam so jih spekli v vroči peči. Preste so imele luknje in na to so bile zelo ponosne, čeprav so te luknje razodevale njihovo praznino. Tam, kjer bi moral biti razum, ni bilo ničesar, ali boljše rečeno – tam so bile luknje. Preste niso bile kaj prida izobražene in so poznale samo eno črko – črko O.

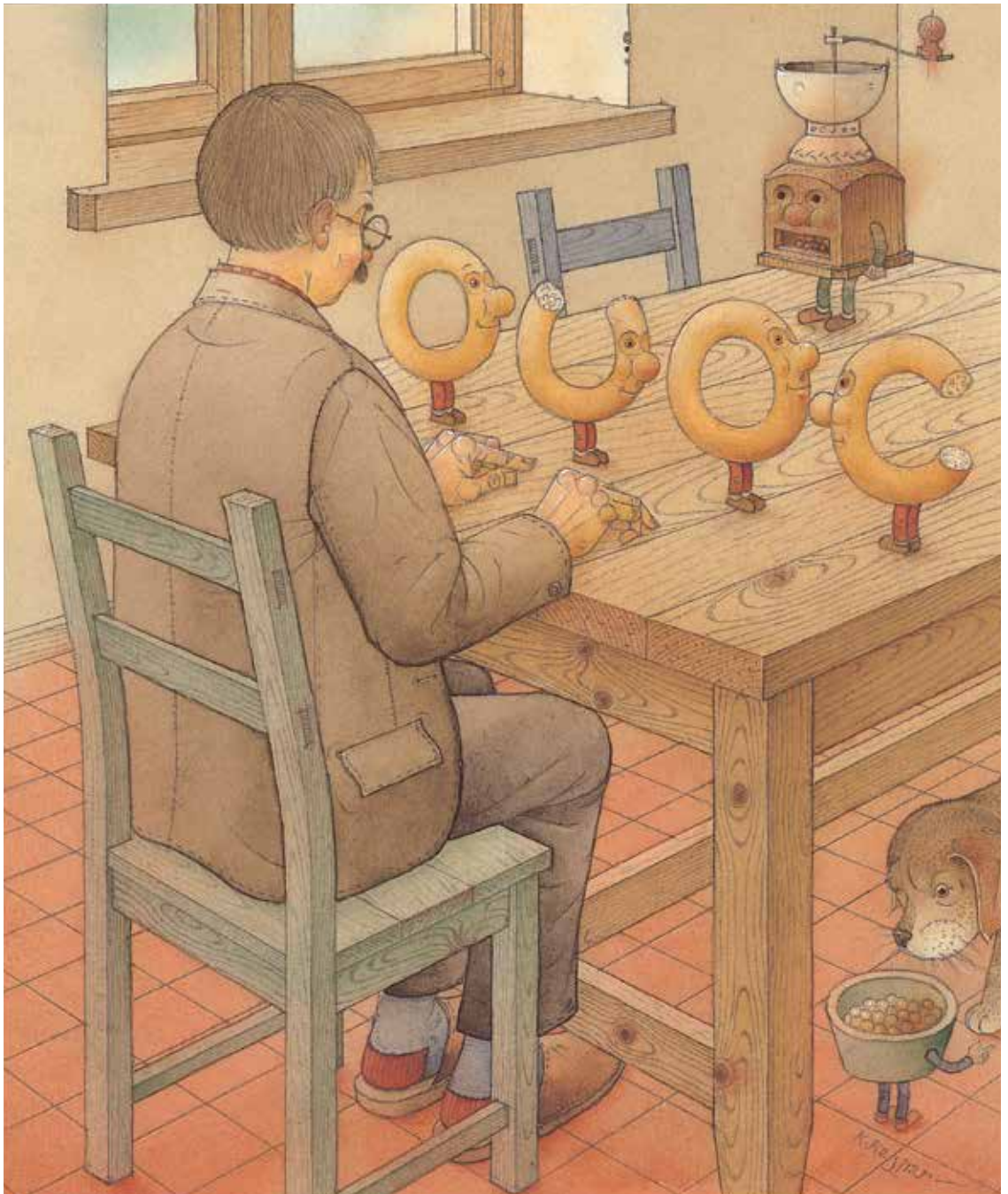
Človek je prinesel preste domov, sedel k mizi in jih uredil v vrsto. Na prvi pogled se je zdelo, kakor da sestavljajo nekakšno besedo – OOOO. Toda ta beseda kajpada ni pomenila čisto nič.

Potem je človek odgriznil en konec preste. In spremenila se je v C. Drugi presti je odgriznil vrh. In spremenila se je v U. A tudi iz tega ni nastala nobena beseda. Človek je zaukazal prestam, naj zamenjajo mesta, da bi lahko preizkusil čim več različic. Preste so tekale, se spotikale druga ob drugo, menjavale položaje, dokler se niso popolnoma utrudile. Poskusile so COOU, OCOU, UCOO in celo OCUO, toda ... nobenega pomena. Človek jih je še malo bolj obgrizel in jim spet velel, naj se postavijo v vrsto. Toda zdaj preste sploh niso bile več podobne črkam. Zato jih je pojedel.

Ta človek sploh ni bil tako slab, kot bi se utegnilo zdeti na prvi pogled. Kratko malo je hotel nekaj zanimivega prebrati. Mar naj bi venomer bral le časopis?!

Sklenil je, da bo šel v knjigarno in kupil *Kratke zgodbe*.

BLAZINA

Vsi pravijo, da je najboljši človekov prijatelj pes. A tudi Blazina je lahko zelo dobra prijateljica, četudi ne čaka veselo nate in te ne oblizne, ko prideš domov.

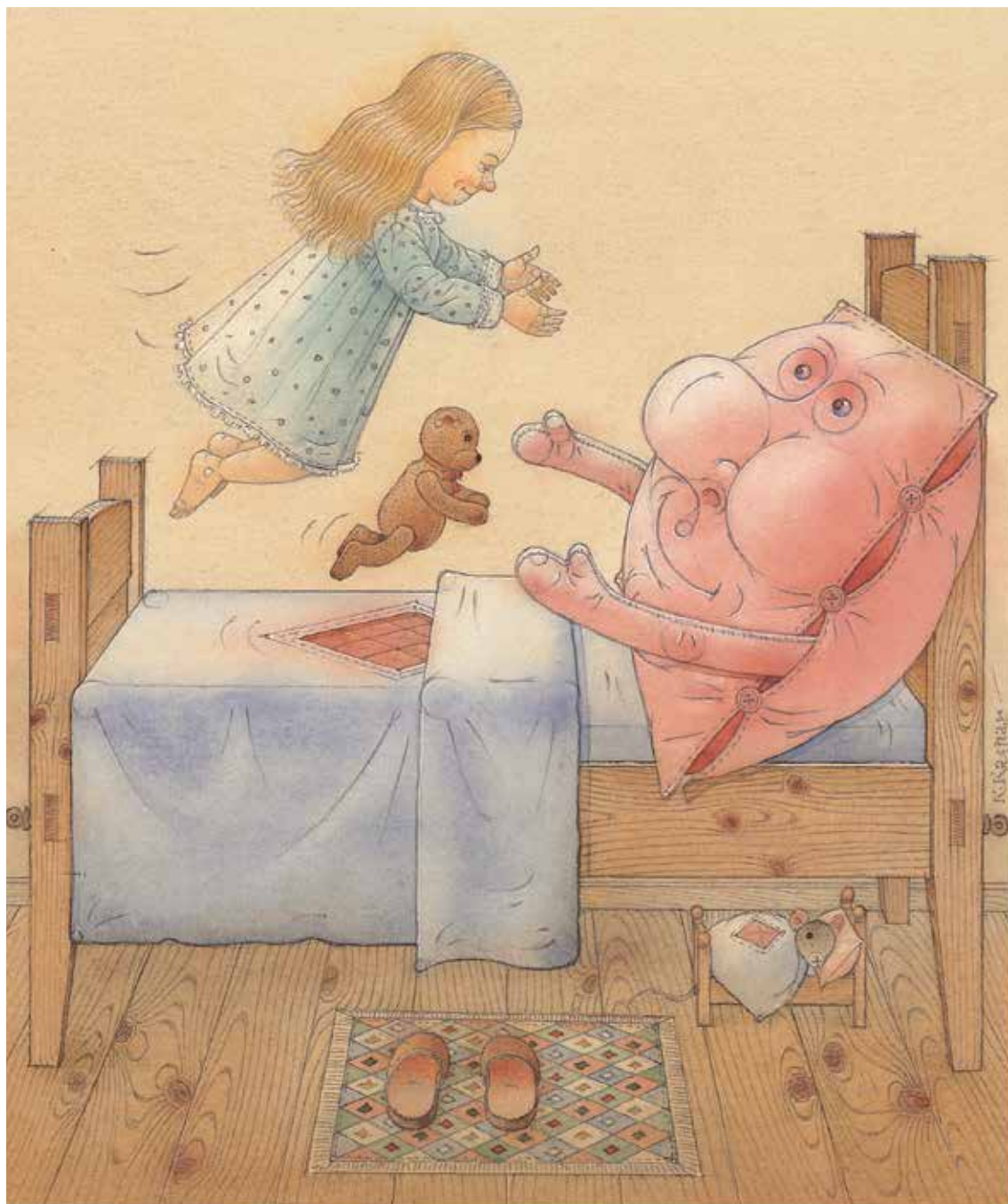
Z njo pa se je mogoče stisniti in vanjo zjokati, kadar ti je zelo hudo. Blazina te bo vselej nežno objela, stisnila k sebi in te pomirila. Mehka je in nežna kot bel oblaček na nebu.

Blazina te lahko tudi odlično uspava. Kakor hitro zvečer ležeš v posteljo in položiš glavo nanjo, zaslišiš pravljično za lahko noč. Blazinin glas je tih in te prijetno boža. Na uho ti šepeta tako dolgo, dokler ne zaspiš. Začetka pravljice se vedno spomniš, konca pa ne. Ker preprosto zaspiš.

Ko napoči jutro in je treba vstati, se le stežka ločiš od Blazine. Kar noče in noče te spustiti iz svojega ljubečega objema.

Le mama tega ne razume. Vsi se ji zdimo strašni zaspanci.

SVETILKA

V miznem predalu je ležala stara rdeča žepna Svetilka. Z njo si si lahko osvetlil pot, če se ti je ponoči zahotelo sprehoditi po vrtu ali kadar je doma na lepem zmanjkalo elektrike. Svetilka je komaj čakala na takšne trenutke in je v sebi kopičila energijo.

A zgodilo se je, da Svetilke ves mesec ni nihče vzel iz predala. Zdelo se je že, da so nanjo vsi pozabili.

Svetilka se je strašno razjezila in je sklenila, da se bo maščevala.

Ko sem jo končno sam prijel v roke in pritisnil na gumbek, sem bil močno začuden. Svetilka ni oddajala svetlobe, ampak temo. Iz nje so se širili nenavadni, strašni, črni žarki. Bolj ko sem svetil v vse smeri, temneje je bilo v sobi. Naposled je postalo tako temno, kakor da bi sredi noči z zaprtimi očmi sedel v tesno zaprti omari.

Brž sem odprl okna in pregnal temo na plan.

Nič drugega mi ni preostalo, kot da sem Svetilko podaril neki sovi, ki je živela nedaleč stran. Podnevi je spala, ponoči pa letala in si iskala hrano. Sove namreč zelo dobro vidijo v temi.

Sovi je Svetilka prišla zelo prav, kadar si je zaželela malce podaljšati noč.

OBLAK

Nad mestecem je počasi plaval deževni Oblak. Nenadoma je zagledal plažo ob jezeru, kjer je bilo polno letoviščarjev. Nameraval jih je zaliti z dežjem, da jih sonce ne bi opeklo.

Ta oblak je bil zelo majcen. Njegovo pozornost je pritegnil direndaj ob cerkvi. Zato se je spustil niže, da bi si поблиže ogledal, kaj se dogaja. Toda ker ni dobro upošteval varnostne razdalje, se je zataknil ob križ na zvoniku. Nikakor se ni mogel osvoboditi. Na vse načine je poskušal, toda ... zaman.

Oblak se je tako užalostil, da je zajokal od obupa. In vsi vemo, kaj se zgodi, kadar oblak joče. Takrat dežuje. Tokrat pa ni deževalo kot po navadi, deževalo je zelo močno in dolgo. Ker Oblak ni mogel leteti naprej, je deževal na istem kraju. Padlo je toliko dežja, da so morali ljudje bresti po ulicah s hlačnicami, zavihanimi do kolen. Mnogi so si pripravili čolne. Tisti, ki pa so bili že od vsega začetka na moč prestrašeni, so že prej pobegnili iz potapljajočega se mesteca.

Našel pa se je junaški fantiček, ki je poiskal lestev in vrv ter se pogumno povzpел na streho zvonika in rešil ubogi Oblak.

“Toda kako naj se zdaj spustim navzdol?” se je prestrašil fantiček.

“Sploh se ti ne bo treba spustiti,” ga je pomiril Oblak. “Zlezi name, bova malce poletela.”

Fantiček je zlezal na Oblak in se ulegel na trebuh, da bi imel boljši razgled. In sta poletela. Nad mestece, nad letoviščarje, ki jih je že zdavnaj ožgalo sonce, nad jezero, iz katerega so navzgor boljčale presenečene ribe z odprtimi usti. Potem sta se počasi spustila proti majhnemu griču. Fantiček je srečen stekel domov, Oblak pa je odplaval nazaj na črpalko za polnjenje oblakov.

STENSKA URA

Stenska Ura gre vedno naprej. Toda v resnici ne gre nikamor, ker je pritrjena na steno. Naprej gre čas, ki ga kaže. Čas začne včasih teči, včasih pa se čisto ustavi. Kadar gledaš zanimiv film, čas res hitro teče, ko pa čakaš na svoj rojstni dan, se čas kakor nalašč ustavi, da bi te razjezil. Nihče v resnici ne ve, kaj je čas – vsaj nihče ga še ni videl, zato je morda bolje, da o njem ne govorimo več.

Stenska Ura je prava nečimrna lepotica. Okoli vratu ima kravato, ki se ji reče nihalo. Z njim bahavo maha levo in desno. Krasita jo tudi verižici z utežmi. Ura pravi, da sta nujni za delovanje mehanizma, a najbrž ju nosi samo zato, da bi bila videti lepša.

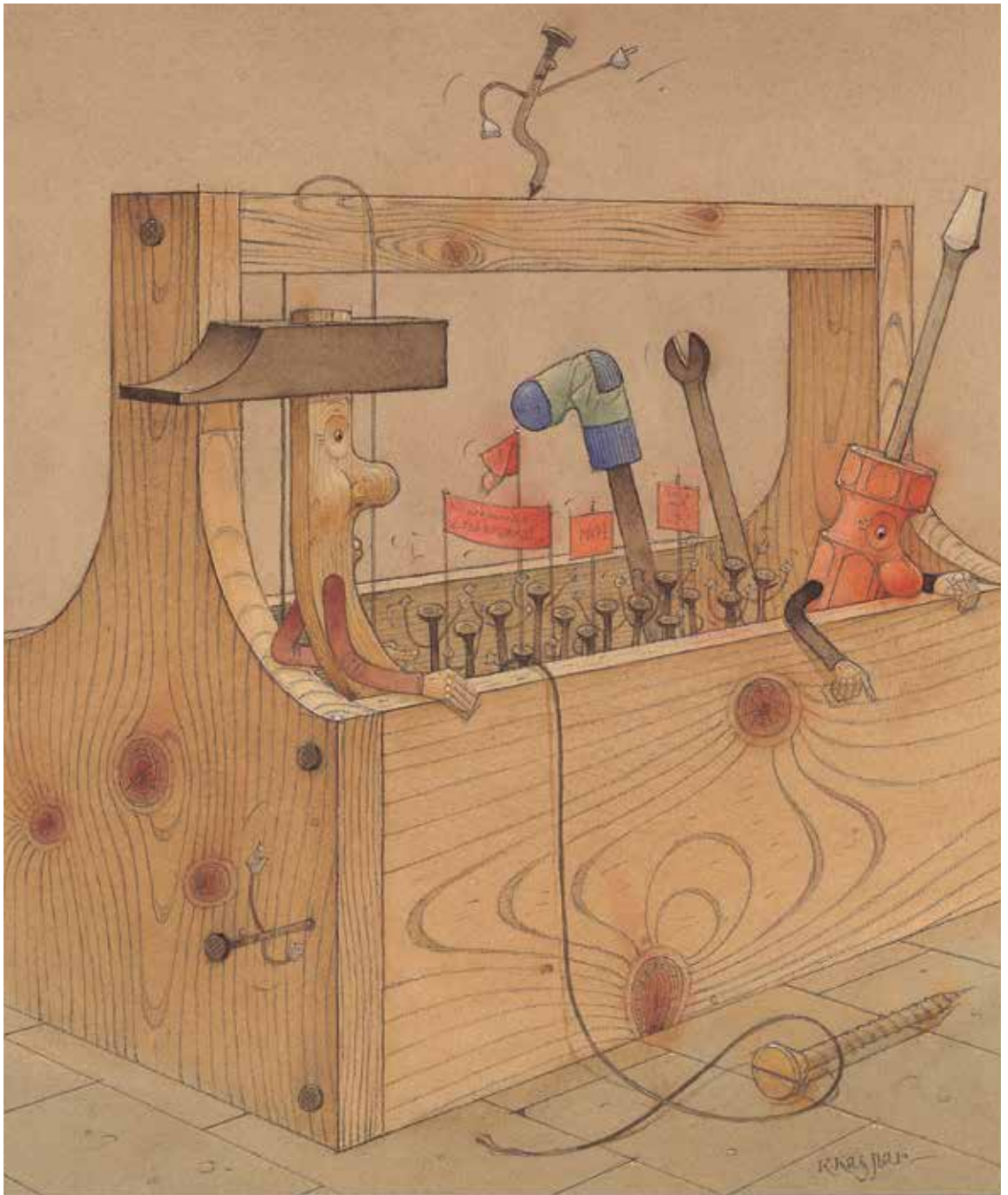
Na nos ima Ura pritrjena kazalca: mali kaže ure, dolgi minute. Kazalca se vedno vrtita samo v eno smer. V nasprotno smer se jima ni dovoljeno vrteti, saj bi se tedaj tudi čas začel vrteti nazaj. In potem bi se ljudje začeli sprehajati zadenjsko, pa tudi avtomobili, letala in vlaki bi se premikali samo nazaj. Človeka spreleti groza, če pomisli, kako neprijetno bi bilo šele jesti in piti! Vladala bi prava zmeda.

Za to, da se kaj takega ne bi zgodilo, je zadolžena Urina nadzornica Kukavica, ki živi za majcenimi vratci čisto na vrhu Ure. Budno pazi, da Ura ne bi uganjala kakšnih norčij. Dvakrat dnevno prileti na plan – opoldne in opolnoči. In tedaj zakuka, se za vsak primer razgleda naokoli in ... se spet skrije za vratci.

In Ura spet mirno tiktaka: TIK TAK, TIK TAK. Kakor da bi nam hotela povedati, da je vse na tem svetu tako, kot mora biti, in da bo tako tudi ostalo.

UPOR

V škatli za orodje je vladal mojster Kladivnik. Poleg njega so bili v škatli še izvijač, klešče in četica žebličkov.

Nekega dne so v škatli za orodje žeblički zanetili upor. Zaroto je vodil star, zvit, upognjen in nekoliko zarjavel žebelj. Povzpел se je na rob škatle in začel glasno vpiti:

“Zakaj nas ta ničvredni tiran Kladivnik zatira, zakaj nas kar naprej tolče po glavi?! Mar res nismo dobri za nič drugega? Zakaj krši naše pravice?!”

“Prav ima! Res je!” so navdušeno prikimali vsi žeblički.

“Kako dolgo bomo še vztrajali v tem sramotnem položaju? Zakaj z nami ravnajo kot s kakšnimi žebli?” je še naprej vneto govoril stari žebelj. “Zahtevajmo svoje pravice, proč z diktatorjem Kladivnikom!”

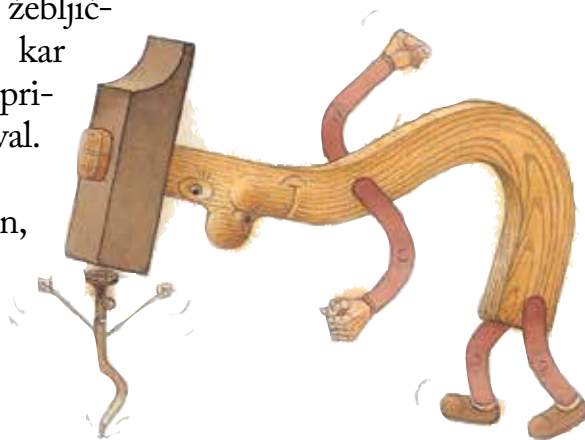
“Proč, proč!!!” je vpila razjarjena množica.

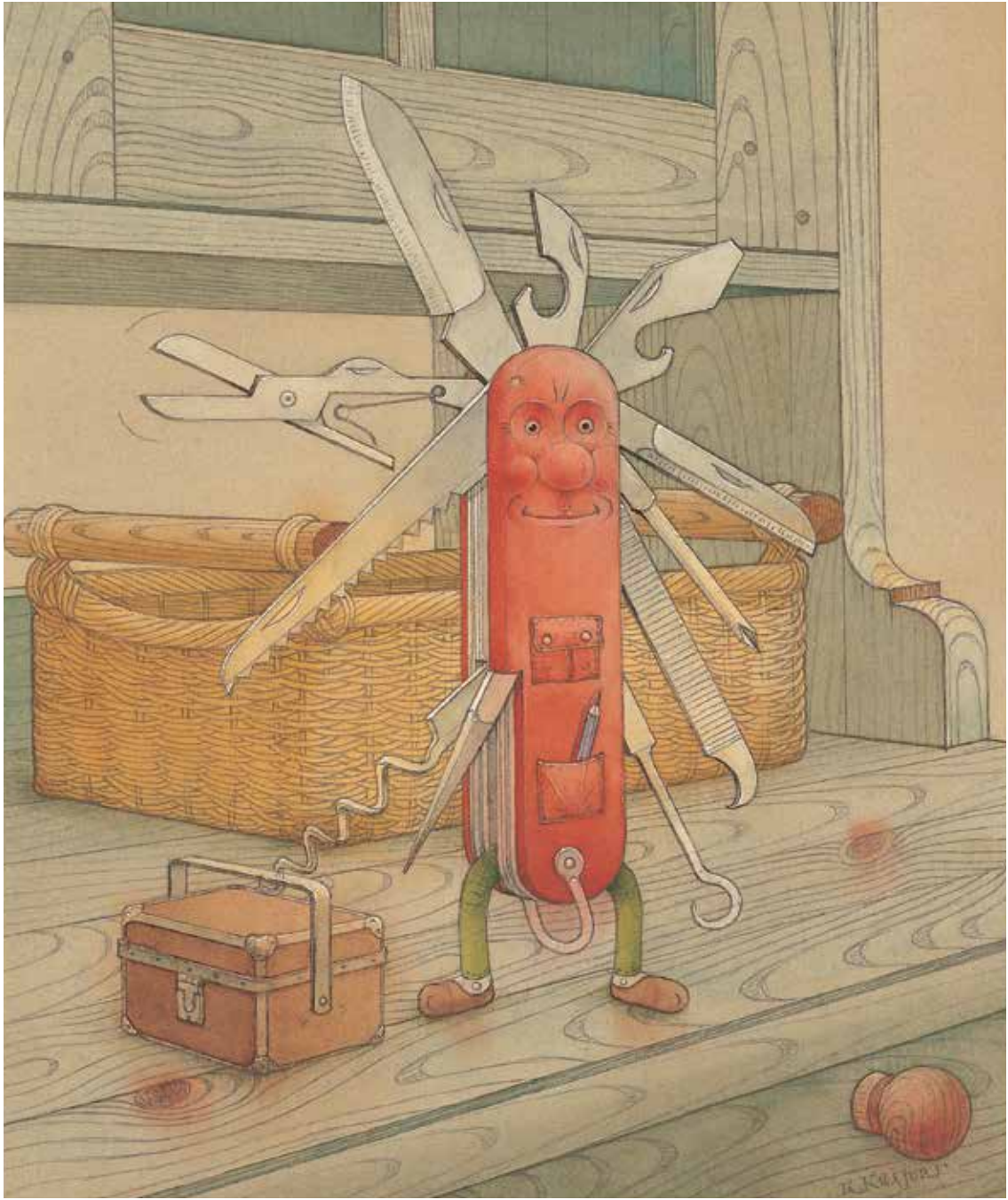
Kladivnik se je naslanjal na steno škatle in mirno opazoval shod. Spomnil se je, da je treba popraviti staro ograjo na vrtu – zabiti nekaj odstopajočih desk.

Mojster je pograbil protestirajoče upornike v pest, jih odnesel na vrt in jih, ne da bi se menil za jezno negotovanje, zabil v ograjo. Celo stari zarjaveli žebelj je, potem ko ga je malce zravnal, tako močno udaril po glavici, da se je v hipu zaril v desko.

Zdaj so na dan kukale samo glavice žebličkov, ki so s pridušeni glasovi še kar naprej nekaj cvilili. Tedaj je Kladivnik prinesel lepo zeleno barvo in jih pobarval. Potem je prebarval še ograjo.

Ograja je bila zdaj kot nova – trdna in, kar je najpomembnejše, sploh ni več cvilila!

K. K. K.

ŽEPNI NOŽEK

Žepni Nožek je delal kot hišni mojster. Nosil je lep rdeč kombinezon in zmogel je nešteto različnih opravil. Le kako jih ne bi, ko pa je imel toliko upogljivih ročic. Nožek je bil zelo majhen, a tudi zelo spreten in hiter.

S prvo ročico je lahko ošilil zlomljeni svinčnik, z drugo privil vijak ali popravil pregorelo električno stikalo, s tretjo je odpiral steklenice limonade, s četrto strigel nohte, s peto je opravljal manikuro, s šesto odpiral vinske steklenice, s sedmo zvrtil luknjo, z osmo odprl konzervo. Še sam ni točno vedel, koliko rok ima, ker nikoli ni iztegnil vseh hkrati.

Nekega dne je Nožek to vendarle poskusil. Hotel je namreč čim prej vse postoriti, nato pa mirno zadremati v žepu gospodarjevega suknjiča. Iztegnil je torej vse svoje ročice in postal podoben grdemu robotu pajku. Na žalost so bile roke druga drugi v napoto, zapletale so se in Nožek ni dokončal nobenega od opravil, ki jim je bil sicer vedno kos.

Gospodar je naglo pospravil vse Nožkove ročice razen ene. Pustil jo je, ker je tako zahtevala neka steklenica, ki je stala na mizi. Zagrozila je, da jo bo razneslo, če ne bo pri priči odprta.

GLASBENIKI

Živeli so trije glasbeniki: kitara, violina in boben.

Kitara je igrala tako, da je z dolgimi prsti brenkala po strunah. Žal ni imela posluha in strun ni znala uglasiti.

Violina je po svojih strunah potegovala z lokom. Pri tem je nastal tako srhljiv zvok, da so se od groze vsi razbežali daleč naokrog.

Boben je z dvema paličicama vse povprek in počez udarjal po svoji glavi, zato je ves čas hodil naokrog, kakor da bi bil malce trčen.

Igrali so na različnih prireditvah in včasih celo doživeli aplavz. A to se je zgodilo bolj poredko. Najpogosteje so jih izžvižgali ali zasuli z gnilimi paradižniki.

Nekoč so glasbeniki poskusili igrati malo drugače.

Boben je vzel lok in začel gosti na violino. Violina je s svojimi občutljivi prstki uglasila kitaro in nežno zabrenkala po njenih strunah. Kitara je s paličicama začela udarjati po bobnu. Zelo mojstrsko in še zdaleč ne boleče.

Glasbeniki so tako lepo igrali, da se je ob koncu razlegel aplavz, kakršnega še niso doživeli. In vsi so jih prosili, naj zaigrajo še eno skladbo. In to se je nadaljevalo vso noč, vse do jutra. Dokler niso nepotrpežljivi sosede zahtevali, naj se koncert pripravi konča, saj sploh niso mogli zaspati.

DRVA

Zraven hiše pod verando se je v drvarnici nastanila velika kolonija drv. V njej so spokojno prebivala drva različnih narodnosti: brezova, borova, smrekova, trepetlikova, jelševa in celo hrastova. Odlično so se razumela med seboj, kakor da bi bila ena sama velika družina.

Drvom je vladala pravična in stroga kraljica Sekira. Kadar so se drva sprla ali si česa med seboj niso hotela deliti, je Sekira tista najmanj ubogljiva kar razcepila. Vsakega na štiri kose.

Pametna kraljica je tako poskrbela tudi za to, da se število prebivalcev v koloniji ni zmanjšalo.

A drv je bilo vseeno vedno manj. Jeseni je bila drvarnica tako polna, da so morale cele skladovnice drv zmrzovati zunaj pred vrati. Ko se je shladilo, se

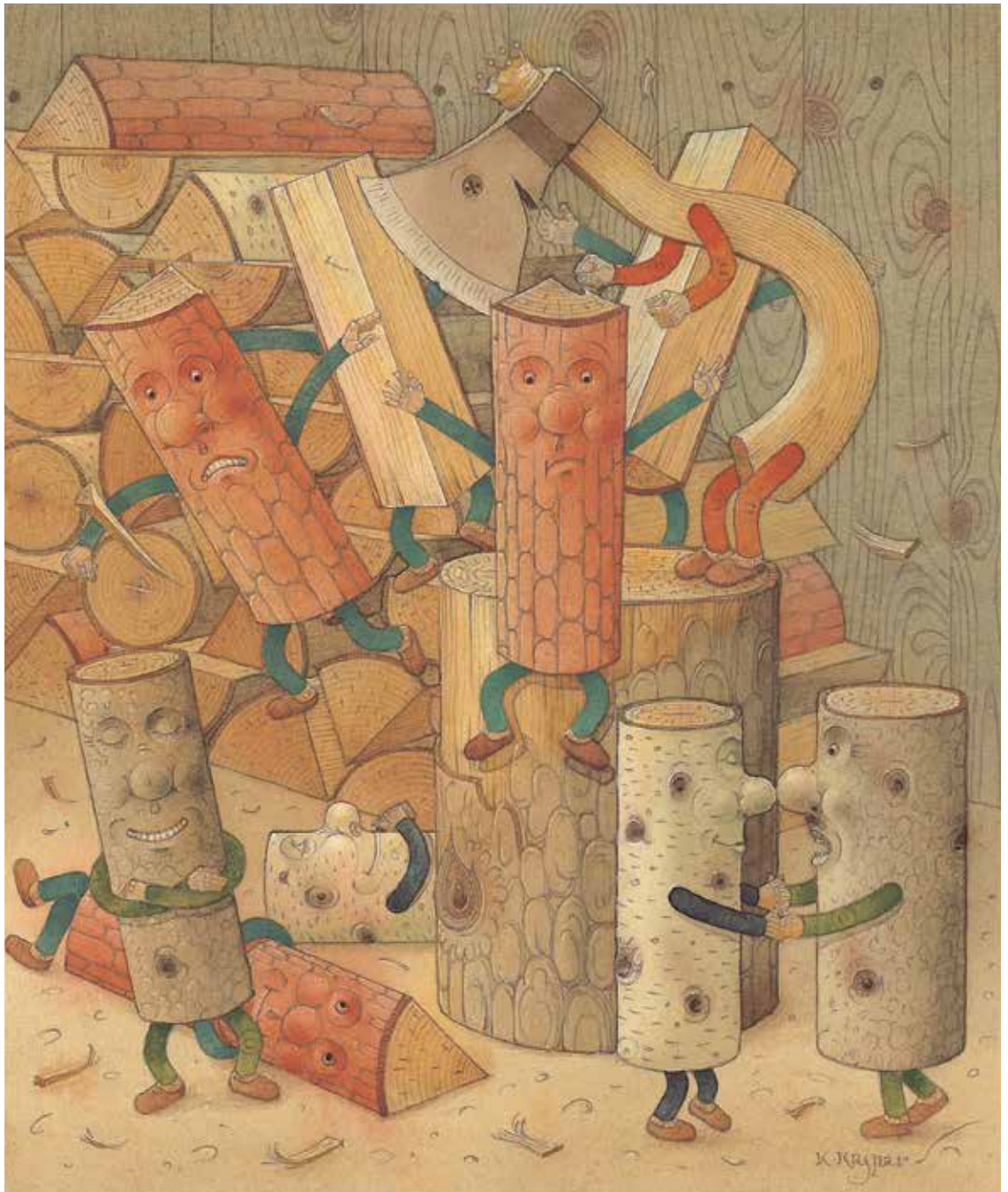
je količina drv začela neustavljivo manjšati.

Gospodar jih je namreč vsak dan celo naročje odnesel neznano kam. Širile so se govornice, da v tople kraje. Tudi sam menim, da so bili tisti kraji precej topli – če že ne vroči.

Najbolj se je kolonija drv zmanjšala pozimi, ob največjem mrazu. Spomladi se je drvarnica skoraj popolnoma izpraznila. Napočil je trenutek, ko se je kraljica Sekira s solznimi očmi poslovila od zadnjih drv. Tistega dne je bila zelo žalostna in zaprta vase – globoko zapičena je bila v debelo leseno tnalo.

Šele ob koncu poletja je drvarnica znova oživila. Iz gozda je pripotovala nova velika in pisana kolonija drv.

K. KRÄJER

KENGURUJKA

Živela je neka Kengurujka, ki je kar naprej skakala.

Skačejo tudi kobilice, vendar so te zelo majhne in zelene, zato jih niti od daleč ni mogoče primerjati s kenguruji.

Kengurujka ni znala ne hoditi ne teči. Samo skakala je. To je bilo seveda res čudovito, le precej sitnosti je imela zaradi tega. Kadar se je od kod vrnila, se ji je včasih zgodilo, da se je uštel v poskokih in ni pristala točno v svojem domu.

Tedaj je morala preskočiti svojo hišo in znova priskakljati od daleč. To je večkrat ponovila, dokler se ni vsa utrujena zgrudila naravnost skozi vrata.

Denar, svojega otročička Kengurujčka, nakupljene reči in še kakšno malenkost je nosila v vreči. Takšne vreče imajo vse kengurujke. Toda

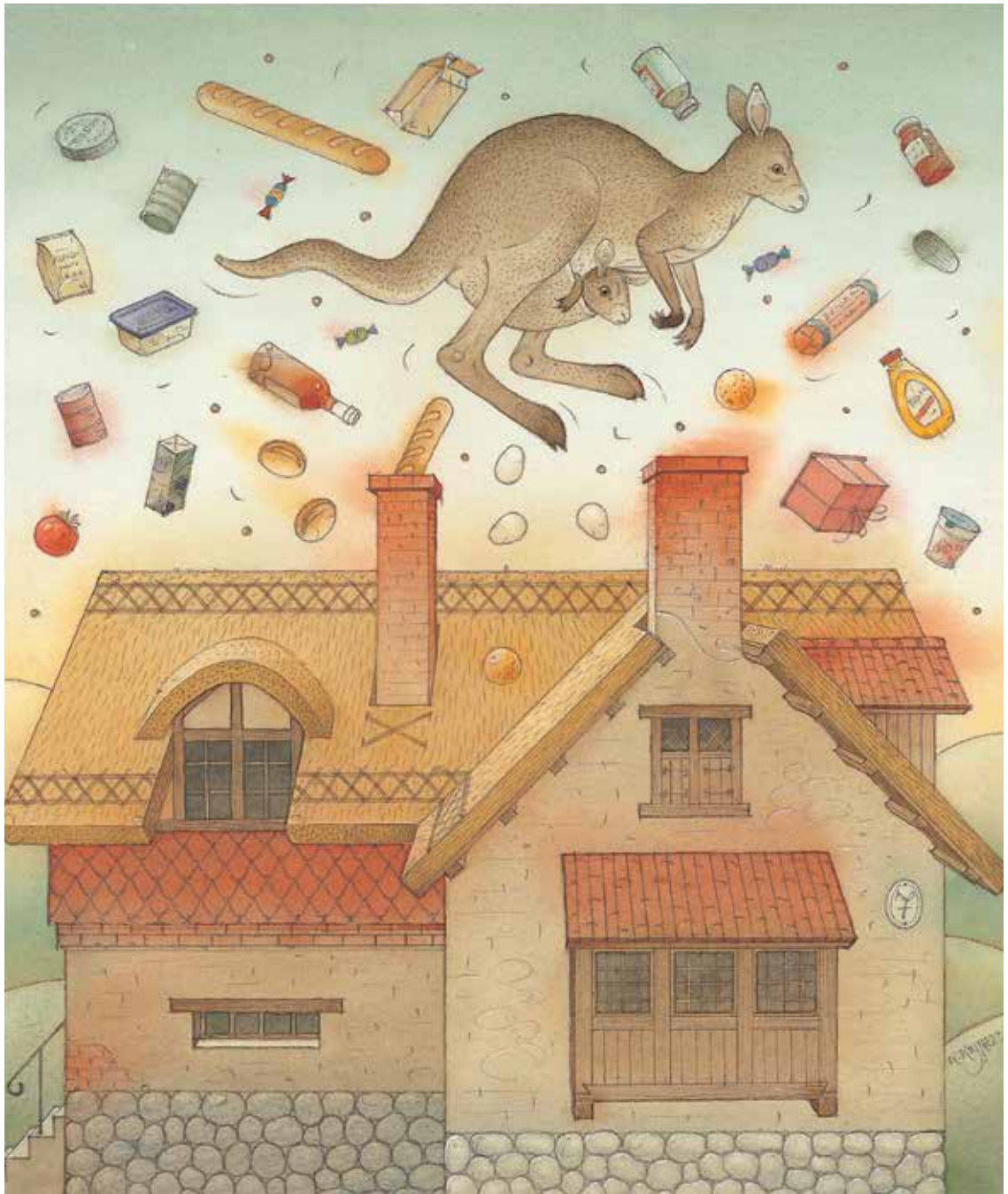
na žalost je Kengurujka med skakanjem vedno kaj izgubila: enkrat denar, drugič otročička, tretjič katero od kupljenih stvari, četrtič kakšno drugo malenkost. In tako se je morala vračati po poti in pobirati izgubljeno. Kengurujkino življenje je bilo zato prej zapleteno kot čudovito.

Kengurujček se je vsega tega kmalu naveličal. Zrasel je in nekega dne oznanil:

“Tudi jaz že znam skakati.”

Od takrat sta skakala skupaj, drug čez drugega. In tako sta lahko spotoma pobrala vse, kar sta izgubila.

PRAŠIČI

V hišici iz rdeče opeke je živela prašičja družina.

Včasih so prašiči sedli za mizo h kosilu.

Prašiči so jedli, kot se za prašiče spodobi: brez žlic, brez vilic in brez nožev. Oče je mlaskal naravnost iz sklede, mama je glasno cmokala, starejša otroka pa sta stlačila sprednje nožice in rilčka v skledo ter kruleče goptala hrano, ne da bi jo prežvečila. Skratka, žrli so kot prave svinje.

Le najmlajši pujssek je prinesel nož in vilice, si za ovratnik zatlačil prticek, se lepo usedel in začel kositi.

“Zakaj se obnašaš kot kak človek?” ga je strogo oštel oče.

“Mar ti nisem že nešteto krat rekla, da se vedi kot svinja?” je prikimala mama.

“Sramota! Sramota!” sta zacvilila starejša otroka.

Majhnemu pujsku je postalo resnično nerodno – kar usteca so mu pordela od sramu. Strgal si je prticek z vratu ter treščil nož in vilice ob tla. Zlezal je na mizo z vsemi štirimi nožicami in začel glasno mlaskati, ne le iz svoje sklede, temveč tudi iz skled starejših bratov, ki sta sedela zraven njega.

“O, to pa je čisto nekaj drugega!” ga je pohvalil oče.

“Čudovito!” je dodala mama, ki je kar žarela od veselja. “Pridi k meni, srček, da te poljubim.”

Pujsek jo je ucvrl čez mizo k mami, spotoma pa na vse strani prevračal sklede, krožnike in drugo posodo. Kot prava svinja.

OTOK

Daleč na severu, kjer je vedno zima in nihče še slišal ni za poletje, je živel Beli Medved.

Živel je na majhnem, lepem otočku. Tam je kar naprej snežilo, zato je bil otoček vedno močno zasnežen in ves bel – tako kot Medved. Iz snega si je Medved postavil kočo, ki se ji reče iglu. Pozneje so se takšne kočice od njega naučili postavljati Eskimi.

Okoli otočka je plavalo nešteto kosov ledu. Nekega dne se je Medvedu zazdelo, da led ne plava okoli otočka, ampak da otoček plava med kosi ledu.

“Najbrž se mi je zaradi obilice bele barve poslabšal vid, spat bo treba,” je sklenil Medved.

Zlezel je v kočico in zaspal.

Na lepem se je otoček resnično začel počasi in neustavljivo premikati.

Proti jugu. Medtem ko je Medved spal, je otok odplaval v toplejše vode. Sneg se je začel taliti. Ko je skopnel, je postalo jasno, zakaj otoček plava.

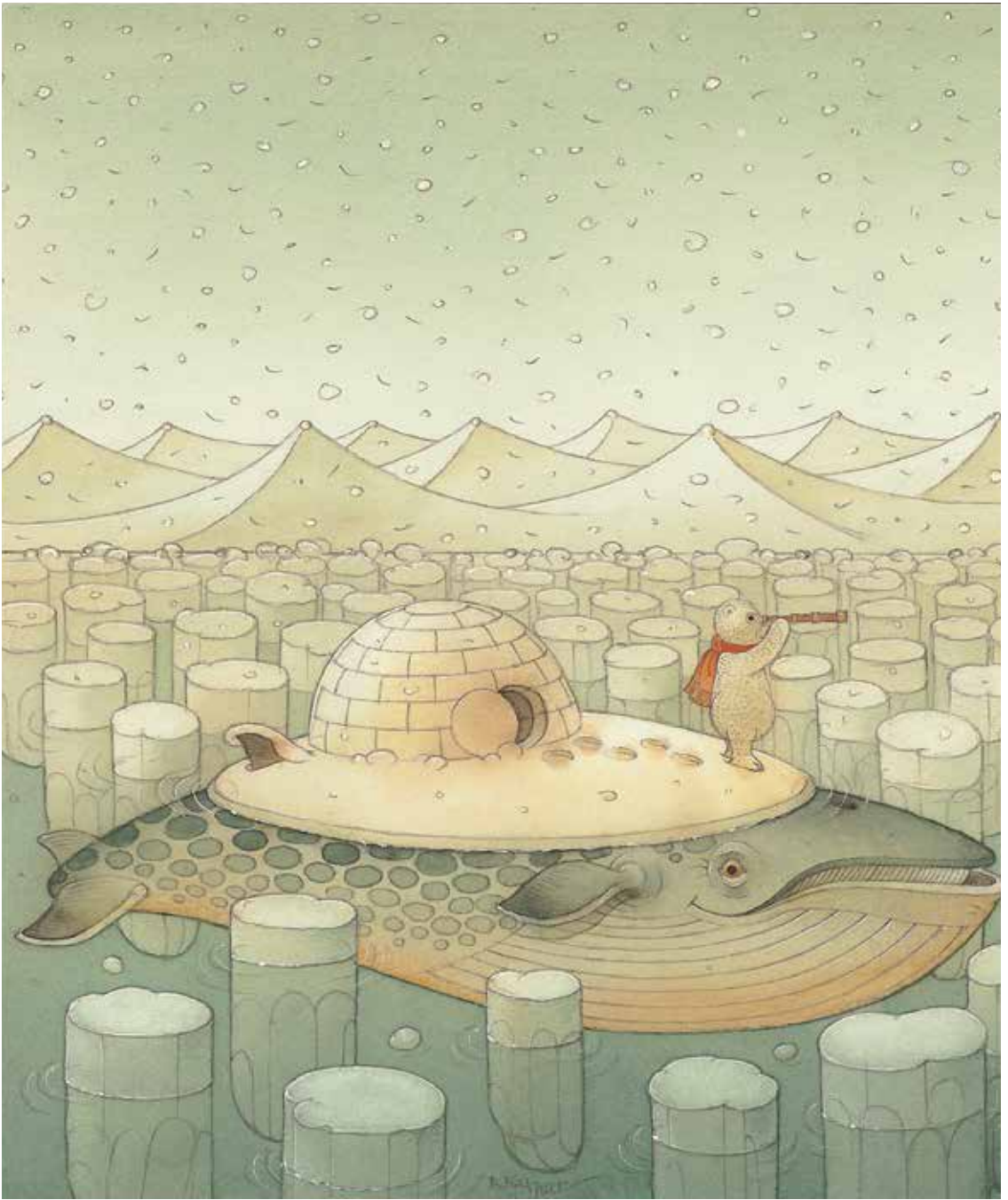
To sploh ni bil otoček, ampak hrbet velikanskega Kita. Kit je odplaval na jug, da bi se pogrel.

Ko se je Medved končno prebudil, je bilo zelo vroče. O snegu in kočici ni bilo niti sledu. Vstal je na temnem in spolzkem hrbtu Kita in se razgledal. Medvedu je vse postalo jasno in polotil se ga je obup. Začel je rotiti Kita, naj se vrne v prijazne mrzle kraje.

“Enkrat na teden lahko s tebe pomedem sneg,” mu je obljubil.

Kit je rade volje privolil, da se vrne, saj se je že precej naveličal vročega zraka, toplega oceana, še posebej pa nadležnih deskarjev, ki so švigali okoli njega.

MESEC

Ko zvečer za gozdom zaide Sonce, na drugi strani izza grmovja pokuka Mesec.

Tudi on sveti, le da zelo blago – z blede srebrno svetlobo.

Enkrat je Mesec okrogel kot krožnik, drugič tanek in podoben črki C. Odvisno od tega, ali je sit ali lačen. Pravijo, da Mesec požira zvezde, toda sam nisem opazil, da bi bilo zvezd na nebu kaj manj.

Netopirji, večje in ponočnjaki so Mesečevi dobri prijatelji. Mesec rade volje pokaže pot domov človeku, ki se je predolgo zadržal v gosteh. Netopirji in večje naravnost uživajo med letanjem v mesečini in, naj se zdi še tako čudno, nikoli ne trčijo drug v drugega.

Najboljši Mesečevi prijatelji pa so psi čuvaji. Kakor hitro se Mesec ponoči prikaže na nebu, pes obrne glavo navzgor in začne bridko tuliti. Mesec zelo rad posluša žalostne pesmi psov, jaz pa ne. Ker ne morem zaspati.

Včasih se Mesec spusti z neba, da bi se pogovoril s katerim od najotožnejših psov. Udobno se namesti na hišici in pozorno posluša, kako mu pes pripoveduje o tegobah, ki ga pestijo. Potem mu da kakšen koristen nasvet, ga poduči, kako naj živi naprej, ga nežno poboža in se spet vrne na nebo.

Pes se pomirjen zlekne zraven svoje hišice in prijazno strmi v Mesec, ki lebdi v višavah.

Vse dokler se ne zasvita jutro in gorko rdeče Sonce ne prežene Meseca v grmovje – spat.

Kęstutis Kasparavičius je že dodobra očaral slovenske bralce. Po *Mali zimi* in *Trapastih zgodbah* je zdaj pred vami nova zbirka kratkih zgodb. Tudi tokrat so te kratke in preproste, vendar tudi zabavne: stvari in bitja, ki nas obdajajo, nenadoma oživijo in zablestijo v vsej svoji čudaškosti, avto dobi mladičke, luč visi na tleh, svetilka pa oddaja – temo! In pride zelo prav sovi, kadar se ta predolgo v jutro zamudi v gozdu. Svet je poln nenavadnih in skrivnostnih pojavov, že če samo pokukamo v drvarnico ... Kęstutis Kasparavičius nam znova razkrije, da je tudi svet, ki nas obdaja iz dneva v dan, čudežen in presenetljiv. Le pripravljeni moramo biti na to, da ga uzremo na nov način. In prav tega nas učijo *Kratke zgodbe*.

Kęstutis Kasparavičius je litovski pisatelj in ilustrator, ki ga poznajo otroci vse od Evrope in Azije pa do Severne in Južne Amerike. Njegov nezgrešljivi slog pripovedovanja in ilustracij zagotavlja, da ob njegovih delih vedno znova uživajo tako najmlajši kot odrasli bralci.

